

રાજમ

6692

6692

669

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ

સ્વસ્ત

પુસ્તક ૪૪ મું.

સંવત ૨૦૦૩.

આત્મ
સં. ૫૧

અંક ૪ થો.

કારતક : નવેમ્બર

તા. ૧૦-૧૧-૧૯૪૬.

વાર્ષિક લવાજમ રૂ. ૧-૧૨-૦ પોસ્ટેજ સહિત.

પ્રકાશક—

— : શ્રી જૈન આત્માનંદ મહા-ભાવનગર : —

અ નુ ક મ ણિ કા.

૧ નૂતન વર્ષાબિનંદન	મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી	૬૧
૨ શ્રાદ્ધમાવના	મુનિ પૂર્ણાનંદવિજયજી	૬૨
૩ વિષયસુખ ધણું મોંઘું છે	આચાર્યશ્રી વિજયકરતૂરસરિજી	૬૩
૪ ધર્મ-કૌશલ્ય (૯-૧૦-૧૧-૧૨)	રા. મૌકિક	૬૭
૫ તત્ત્વસાર	મુનિશ્રી પુણ્યવિજયજી	૭૧
૬ શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની જીવનઝરમર	મુનિ ન્યાયવિજયજી	૭૨
૭ પ્રત્યેક જીવ	રા. ચોકરી	૭૫
૮ શ્રીમાન ચશોવિજયજી	ડૉ. ભગવાનદાસ મહેતા	૭૭
૯ વર્તમાન સમાચાર	...	૮૦

આ માસમાં નવા થયેલા માનવંતા સભાસદો.

૧ શાહ હીરાલાલ મંછાચંદ, સોલીસીટર	૨ જી વર્ગમાંથી ૧ લો વર્ગ લાઇફ મેમ્બર	મુંબઇ
૨. શાહ તેજરાજ કરતૂરચંદજી ઓસવાલ	” ” ”	જમખંડી
૩. શાહ જયન્તીલાલ વાડીલાલ		વીલેપાર્લા-મુંબઇ
૪. શેઠ મણિલાલ વીરચંદ		મુંબઇ
૫. શેઠ કુસુમચંદ નાનાભાઇ સુરતવાળા		કાંદીવલી

વાંચો-વિચારો—

આત્મકલ્યાણ સાધો—

જ્ઞાન-ભક્તિ કરો—

સ્થિતિસંપન્ન જૈન બંધુઓને એક નમ્ર સૂચના—

જા. એકસો એક આપી આ સભાનું માનવંતા લાઇફ મેમ્બરનું સ્થાન મેળવી, નવા નવા સુંદર પૂર્વાચાર્યોકૃત તીર્થંકર ભગવાનો, અન્ય ઉપકારી મહાન પુરૂષો અને આદર્શ સતી ચરિત્રો વાંચી પોતાનું અને બીજાઓને વંચાવી સ્વપર કલ્યાણ સાધો.

અત્યાર સુધીમાં તે રીતે થયેલા પેદ્રનશ્રી અને લાઇફ મેમ્બર જૈન બંધુઓએ લગભગ ૮૦ એંશી વિવિધ કથા ચરિત્ર વગેરેના ગ્રંથો શ્રી મહાવીરસ્વામી, શ્રી સુપાર્થનાથ, શ્રી ચંદ્રપ્રભુ, શ્રી નેમનાથ, શ્રી વિમળનાથ, શ્રી મહાવીરસ્વામી, શ્રી આદિનાથ ભગવંતોના બીજા મહાન પુરૂષોના અને સતી ચરિત્રો વગેરેના મળી મોટા ગ્રંથો ગમે તેટલી કિંમતનાં (મફત) ભેટ મેળવી જ્ઞાન, ભક્તિ કરી, આત્મ કલ્યાણ અને તેટલું સાધી સભા માટે આનંદ વ્યક્ત કર્યો છે અને તે જાણી નવા નવા તેથી અન્ય જૈનબંધુઓ લાઇફ મેમ્બર પણ થતાં જાય છે.

તે રીતે હાલ એ માસ પછી નવા એ ગ્રંથો શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર અને શ્રી મહાવીર યુગની મહાદેવીઓ સચિત્ર પાંચસો ઉપરાંત પાનાના ઉપર પ્રમાણે નવા થનાર લાઇફ મેમ્બરને ગ્રંથો ભેટ (મફત) ધારા પ્રમાણે આપવાના છે.

ટા. પા. ૩

શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ.

... પ્રકાશક:—શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા-ભાવનગર ...

વીર સં. ૨૪૭૩.

કાર્તિક.

પુસ્તક ૪૪ અં.

વિક્રમ સં. ૨૦૦૩.

:: ઇ. સ. ૧૯૪૬ નવેમ્બર ::

અંક. ૪ થા.

નૂતન વર્ષાભિનંદન.

(મંદાકાન્તા)

આત્માનંદે જગત વિલસે, આત્મકેરા પ્રકાશે,
સંસ્કારોથી વિમલ ગતિ હો, સર્વ હૈયાં સુહાસે;
સાચી સિદ્ધિ પ્રગટ અરપો, દીપમાલા મહાન,
લબ્ધિ સ્વામી શુભકર બને, જાતમ જ્ઞાનવાન. ૧

જેવી પ્રીતિ પ્રબળ ધરતી, વલ્લભે રમ્ય નારી,
દીપે નાખે સરવ નિજનું, જેમ બદોત વારી;
એવી પામો જિનવર વિષે, ભાવના પ્રેમભક્તિ,
સર્વે અર્પો જિનવર પદે, પ્રાપ્ત હો દિવ્ય શક્તિ. ૨

સત્પાત્રોને મહદરૂપ હો, ધર્મસેવા બબાવો,
સન્માર્ગી હો, સમરૂપ બની, ધર્મગીતો ગબાવો;
દીપે દીપે, નવલ વરસે, દિવ્ય સંદેશ પામો,
અન્થે અર્પો, વિવિધ રસના, પ્રાપ્ત હો લવ્ય કામો. ૩

(અનુષ્ટુપ)

‘ આત્માનંદ-પ્રકાશ ’ થી, હઠાવો અંધકારને;
જ્ઞાનની લવ્ય દહાણીથી, ફેલાવો શ્રેષ્ઠ સારને. ૪

દિવ્ય શક્તિ મહા અર્પો, ઉપા નૂતન વર્ષની;
હેમેન્દ્રે જાગતી લવ્ય, આશા શુભ ઉત્કર્ષની. ૫

મુનિરાજશ્રી હેમેન્દ્રસાગરજી

श्राद्धभावना.

मुनि पूर्णानन्दविजय (कुमारश्रमण)

विधायाः विजयं नत्वा, आत्मानन्दं च शोभनां ।

कारकप्रचुरां कुर्वे, जैनभक्तस्य भावनाम् ॥ १ ॥

चन्द्रेण सदृशो जैनः तमोघं हन्ति साधवे ।

ददाति कुप्यति दुह्यतीर्ष्यति नैव शत्रवे ॥ २ ॥

गृहान्निर्गत्य मित्रेण सार्धं याति जिनालयं ।

जिनेन्द्राय नमः स्वस्ति भूयात् प्रासादकारिणे ॥ ३ ॥

मुदा सह कथित्वैतत् मन्दिराद्गहिरागतः ।

क्षणं कृत्वा मनःशुद्धं ध्यानेन भावनामिमाम् ॥ ४ ॥

ध्यायति मुक्तिदां चारुं, सर्वेषां पुरतः पुनः ।

नास्ति सुखं विना धर्मं, समाधिर्न सुखादृते ॥ ५ ॥ (युग्मम्)

जाब्ध्याद्बद्धोऽस्मि पापोऽस्मि स्पृहयामि जिनाय न ।

पुरुषेषु गुरुः श्रेष्ठः तं नापश्यं कदापि च ॥ ६ ॥

(अपूर्णा)

વિષયસુખ વાણું જ મોંઘું છે

લેખક-આચાર્યશ્રી વિજયકન્તૂરસૂરિય મહારાજ.

માનવી માને છે તેટલું વિષયસુખ સસ્તું નથી. પાંચ પચીસ હજાર, પાંચ લાખ કે પાંચ કોટની ઇચ્છાથી પણ અધિક વિષયસુખ ખરીદી શકાય છે એમ માનનારા ભૂલે છે; કારણ કે વિષયસુખ ભોગવવા બાગ, બંગલા, અનેક પ્રકારના ખાદ્ય તથા પેય પદાર્થો, વસ્ત્ર, ઘરેણાં, નાટક, સિનેમા આદિ અનેક વસ્તુઓની જરૂર પડે છે, અને તે ધનવાન ધનથી ખરીદી શકે છે પણ સુખ ખરીદી શકતો નથી, છતાં તેને પોતાની ઇચ્છા પ્રમાણે વાપરીને પોતે સુખ માને છે અને હું સુખી છું એમ જાણીને ઘણા જ આનંદ અનુભવે છે, કે જે સુખ તથા આનંદ માણસને મિથ્યાભિમાનના પ્રમાણમાં હોય છે. તે માને છે કે મને મળેલી વસ્તુઓ ખીજની પાસે નથી એટલે તે દુઃખ ભોગવે છે અને મને મળી છે એટલે હું સુખ ભોગવું છું, આ બિચારો ગરીબ છે અને હું શ્રીમંત છું—આવા મિથ્યાભિમાનજન્ય સુખ તથા આનંદ માનવીને વધારે મત્ત બનાવે છે એટલે તેને સાચી વસ્તુ સમજતો નથી, માનવી પૈસાથી માત્ર સુખના સાધન જ ખરીદી શકે છે, પણ સુખ ખરીદી શકતો નથી. સંસારમાં એવા ઘણા પ્રસંગો જોવામાં આવે છે કે, બંગલો બંધાવીને કે ખરીદીને, સ્ત્રી પરણીને, વસ્ત્ર-ઘરેણાં તૈયાર કરાવીને તેને ભોગવવા ક્ષણ પણ રહેતા નથી અને પરલોકમાં સિધાવી જાય છે, નાટક સિનેમા જોવા ગયા હોય ત્યાં જ આંખ મીંચાઈ જાય છે, ઇત્યાદિ અનેક બનાવોથી સ્પષ્ટ સમજાય છે કે પૈસાથી કેવળ સુખનાં સાધન ખરીદી શકાય છે; પણ સુખ નહિ.

વસ્તુસ્થિતિ એવી છે કે વૈષયિક સુખનાં સાધન
ખરીદવાને માટે કિંમત પહેલી આપવી પડે છે

અને વૈષયિક સુખ ખરીદવાને કિંમત પાછળથી સુખ ભોગવ્યા પછી આપવી પડે છે. અને વૈષયિક સુખ ભોગવનાર જીવોના પરિણામની વિચિત્રતાને લઈને કેટલાકની પાસે સાધન વધારે હોય છે અને સુખ થોડું ભોગવે છે, ત્યારે કેટલાકની પાસે સાધન થોડું હોય તોયે સુખ વધારે ભોગવે છે. સમ્યક્દષ્ટિ જ્ઞાનીને પુન્ય કર્મના બળથી બહુ જ સારા પ્રમાણમાં સાધનો મળ્યાં હોય છે, છતાં તે વસ્તુઓના અનાસક્તિ ભાવે, જરૂરતાના પ્રમાણમાં ઉપયોગ કરે છે એટલે તે અત્યાનંદ માનતો નથી, તેમજ સુખ સમજીને સાચા સુખ માટે ઉપેક્ષા કરતો નથી; માટે જ તે અદ્ય સુખ ભોગવે છે; કારણ કે તેની મનોવૃત્તિ વૈષયિક સુખથી વિરામ પામેલી હોય છે. ત્યારે મિથ્યાદષ્ટિ અજ્ઞાનીને વૈષયિક સુખનાં સાધનો થોડાં મળ્યાં હોય તો પણ અત્યંત આસક્તિ ભાવથી તેનો ઉપયોગ કરીને પોતે અત્યંત આનંદ તથા સુખ અનુભવે છે. જે જીવ જેટલા પ્રમાણમાં પૌદ્ગલિક વસ્તુઓ વાપરતાં આનંદ તથા સુખ અનુભવે છે તેટલા પ્રમાણમાં જીવનના છેડે બધો હિસાબ કરીને તેની પાસેથી કિંમત લેવામાં આવે છે.

જેમ કેઈ માણસ રેસ્ટોરાં અથવા તો હોટલમાં જઈને ખુરશી પર પોતાના પાંચ સાત ગોઠીઆઓને લઈને બેસી જાય અને રેસ્ટોરાંના માલિકને હુકમ કર્યે જાય કે-સાત કપ દૂધ લાવો, દશ કપ ચા, ચાર શેર શીખંડ, ત્રણ શેર પૂરી, બેશેર ચેવડો લાવો વિગેરે વિગેરે. આ પ્રમાણે બે ચાર કલાક સુધી ગોઠીઆઓ સાથે મોજ માણીને વિદાય થતી વખતે દુકાનનાર જ્યારે ખીલ કરીને તેના હાથમાં મૂકે છે ત્યારે કિંમત આપવાને અશક્ત હોવાથી

આશ્ચર્ય દર્શાવતી કાટેલી આખોથી તેના સામે જોઈને ધડકતે હૃદયે બોલી ઊઠે છે કે આટલા પૈસા ? તેવી જ રીતે વિષયાનંદી જીવ ઇચ્છા પ્રમાણે અત્યંત આસક્તિથી સુખ ભોગવીને માનવદેહરૂપ રેસ્ટોરાંમાંથી વિદાય થાય છે ત્યારે વૈષયિક સુખના મૂલ્યમાં બધી સંપત્તિ આપી દઈને આવી ભવનો વિપત્તિના આશ્રિત થવું પડે છે, તેથી તે ભોગવેલા સુખ કરતાં અનંતગણું દુઃખ અનુભવે છે.

રેસ્ટોરાંમાં બધી જાતના માણસો આવે છે. કેટલાક સમજી-ડાહ્યા ઉચ્ચ કુળના માણસો કે ઇક પ્રસંગે બીજે જમવાની સગવડ ન હોવાથી આવા સ્થળોમાં જમવાનો પ્રબંધ કરે છે. તેઓ પોતાના નિત્યના રિવાજ પ્રમાણે જમીને ચાલતા થાય છે. તેઓ મોજશોખ કે આનંદની ખાતર જમવા આવતા નથી પણ જીવન-વ્યવહાર જાળવવા પૂરતા જ આવે છે, ત્યારે કેટલાક ઓછી બુદ્ધિના પોતાને ત્યાં જમવાની સગવડ હોવા છતાં પણ કેવળ મોજશોખની ખાતર ભોગા થાય છે. તેમનું ભાન ઠેકાણે ન હોવાથી સ્વચ્છંદીપણે પરિણામ વિચાર્યા વગર વસ્તુઓનો ઉપયોગ કરે છે જેથી છેવટે ધન અને સ્વાસ્થ્ય બગાડીને માઠી દશા ભોગવે છે. આવી જ રીતે માનવ દેહમાં સમ્યગ્-દૃષ્ટિ જ્ઞાની જીવ પણ આવે છે અને મિથ્યા-દૃષ્ટિ અજ્ઞાની પણ આવે છે. સમ્યગ્-દૃષ્ટિ-જ્ઞાની વાસ્તવિક તથા અવાસ્તવિક સુખ તથા આનંદને સાચી રીતે જાણે છે. તેઓ સુખ તથા આનંદને આત્માના સ્વભાવ-શુણ્ય તરીકે માને છે, પણ જડાત્મક વૈષયિક વસ્તુઓના ભોગોપ-ભોગથી ઉત્પન્ન થાય છે અને તેના વિયોગથી નષ્ટ થાય છે એમ માનતા નથી, એટલા જ માટે તેઓ જીવવાને ઉપયોગી જડાત્મક વસ્તુઓનો અનાસક્તિભાવે ઉપયોગ કરે છે, કારણ કે તેમનું ધ્યેય જીવવા પૂરતું જ હોય છે પણ

તેમને મોજશોખનો સંકલ્પ સરખોયે હોતો નથી, જેથી તેઓ આત્મિક સ્વાસ્થ્ય બગાડનારી મોંઘી વસ્તુઓ વાપરતા નથી. ત્યારે મિથ્યા-દૃષ્ટિ અજ્ઞાનીઓનું ધ્યેય તદ્દન જુદા જ પ્રકારનું હોય છે. તેઓ જડાત્મક-મનગમતી સુંદર વસ્તુઓના ઉપભોગ સિવાય આત્મસ્વરૂપ સુખને માનતા જ નથી. તેમને વૈષયિક વૃત્તિઓ પોષવા-રૂપ મોજશોખ સિવાય આનંદ કે સુખશાંતિ બીજે ક્યાંય પણ જણાતા નથી, માટે જ તેઓ નિરંતર વિષયેચ્છાથી રંગાયલા જ રહે છે અને અજ્ઞાનતાથી સ્વચ્છંદીપણે ન આપી શકાય તેવી પરિણામે અનંત દુઃખસ્વરૂપ મોંઘા મૂલ્યની, આત્મિક સ્વાસ્થ્ય બગાડનારી વસ્તુઓનો ઉપયોગ કરે છે, જેથી છેવટે અધોગાતમાં જઈને ભોગવેલા પૌણ્ડલિક સુખોનું મૂલ્ય ચુકવવારૂપ અનંત દુઃખ સહન કરે છે અને જેટલા રસ તથા આસક્તિથી વૈષયિક સુખ ભોગવ્યું હોય છે તેનાથી અનંતગણું અનંતા કાળ સુધી વૈષયિક દુઃખ ભોગવીને કિંમતનો બદલો વાળે છે.

વ્યવહારમાં વિષય શબ્દથી કેવળ સ્પર્શોદ્રિયના વિષયરૂપ કે જેને મૈથુન-સંભોગ કહેવામાં આવે છે તે પ્રસિદ્ધ છે, પરંતુ એમ નથી. અહિં પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયોને વિષય તરીકે વર્ણવ્યા છે. વિષયાસક્તિ એટલે પાંચે ઇન્દ્રિયોના વિષયોના ભોગોપભોગમાં તદ્દલીનતા. શબ્દ-વર્ણ-ગંધ-રસ અને સ્પર્શ આ બધાનો વિષયમાં સમાવેશ થાય છે, છતાં સ્પર્શોદ્રિયના વિષયરૂપ મૈથુનને-સંભોગને પ્રધાનતા આપવામાં આવી છે, કારણ કે બીજા વિષયો મૈથુન સેવનારને અત્યંત પ્રિય હોય છે અને તેનો સંભોગની આસક્તિ વધારવામાં છૂટથી ઉપયોગ કરવામાં આવે છે. અર્થાત મૈથુન માટે તેનો ઉપયોગ કરાય છે. તે સિવાય તો બીજા વિષયોમાં પુણ્ડલનાંદી જીવોને આનંદ કે સુખ-

વિષય સુખ ઘણું જ મોંઘું છે

૬૫

શાંતિ મળી શકતા નથી. મૈથુનના ત્યાગી પ્રજ્ઞ-ચારીને પ્રથમ તો બીજા વિષયોની રુચિ જ હોતી નથી અને કદાચિત્ કોઈને હોય છે, તો તે ઘણું જ થોડા પ્રમાણમાં હોય છે. છતાં જ્યાં કાન તથા જીભના વિષયોમાં અત્યંત આસક્તિ જણાય છે ત્યાં નૈશ્વર્યિક પ્રજ્ઞચર્ય તો હોતું જ નથી અને નૈષ્ઠિક પ્રજ્ઞચર્યની પણ સંભાવના ઓછી જ રહે છે. સંસાર સમૃદ્ધિનું અદ્વિતીય કારણ, બીજા વિષયોનું સંરક્ષક અને પ્રાય: સંસારપ્રિય હોવાથી વિષયાસક્તિ શબ્દથી સંસારમાં સંલોગસ્વરૂપ મૈથુનને જ ઓળખવામાં આવે છે. બાકીની ઈન્દ્રિયોના વિષયોને દુનિયાનો મોટો ભાગ વિષય તરીકે માનતો જ નથી અને એટલા માટે જ આંખ-કાન-જીભ આદિના વિષયોમાં આસક્તિ રહેનારને પુન્યશાળી માને છે. આવી માન્યતાવાળી દુનિયા પણ અભિચારીને તો પાપી-અધર્મી તરીકે જ ઓળખવાની. ગમે તેટલો શ્રીમંત તથા બીજા વિષયોના સાધનવાળો કેમ ન હોય તોયે વ્યભિચારીને તો તિરસ્કારની દૃષ્ટિથી જ જોવાની; માટે જ બીજા વિષયો કરતાં મૈથુનરૂપ વિષયની કિંમત વધારે હોવાથી બધા કરતાં તે ઘણું જ મોંઘું છે.

કાન તથા જીભનો વિષય પણ બીજા વિષયો કરતાં સસ્તો નથી. મૈથુનથી વિરામ પામેલાઓ માટે પણ આ બે વિષયોથી વિરામ પામવું સહેલું નથી. ત્યાગી હોય કે ભોગી હોય, પ્રાય: બધાયને આ બે વિષયોમાં અત્યંત આસક્તિ હોય છે. અને એટલા માટે જ બીજા વિષયો કરતાં આમાં વધારે રસ પડવાથી આનંદ તથા સુખનો અનુભવ પણ વધારે થાય છે; કારણ કે મૈથુન-વિષય દુનિયાની દૃષ્ટિમાં પાપકૃત્ય ગણાતું હોવાથી અભિચાર સેવતાં માનવીને ભય તથા સંકેત રહે છે, પણ કાન તથા જીભનો વિષય દુનિયામાં આવકારદાયક હોવાથી માનવી નિર્ભય

તથા નિ:સંકેતપણે તેને પોષવા પોતાનાથી બનતું બધું કરે છે. અને જો દુર્જન તથા વ્યાધિ અંતરાય ન કરે તો નિરંતર સ્વચ્છંદ-પણે અદ્વિતીય આનંદ તથા સુખ ભોગવે છે. આ વિષયાસક્તિમાં ધર્મના બહાને ત્યાગ પણ જાળવી શકાય છે એટલે ત્યાગી પણ કાન તથા જીભના વિષયસુખને ભોગવી કૃતકૃત્યપણે આનંદ મનાવી શકે છે, માટે આ વિષયસુખની કિંમત બીજા વિષયો કરતાં કાંઈ ઓછી આપવી પડતી નથી, એટલે આ વિષયસુખ પણ કાંઈ સસ્તું નથી. જેઓ જીભના વિષયથી વિરક્ત જણાય છે તેઓ પણ મોટે ભાગે તો કાનની વિષયાસક્તિવાળા તો હોય જ છે. જીભના વિષયથી વિરક્ત જણાનારાઓમાં ઘણાખરા કાનની વિષયાસક્તિની તૃપ્તિ માટે કાંઈક જીભ ઉપર કાબૂ રાખતા જણાય છે, તે તેમના કષાયના આવેશથી કળી શકાય છે. અને જનતામાં એવી ઉકિત સંભળાય પણ છે કે-તપસ્વીને કોઈ ઘણો હોય છે. આ પ્રમાણે વિચાર કરતાં કાનનો વિષય પણ ઘણો જ મોંઘો છે. કૃષ્ણ લેશ્યાવાળા પ્રદેશમાં ઘણા કાળ સુધી પરાધીન-પણે અસહ્ય વેદનાઓ સહન કરવા છતાં પણ માથે ચઢેલું કાન તથા જીભના વિષયસુખનું દેવું પૂરું વાળી:શકાતું નથી.

વિષયાસક્તિ હોય છે ત્યાં કષાય (રાગ-દ્વેષ)ની તીવ્રતા અવશ્ય હોય જ છે. કષાયની ઉદ્દીપક વિષયાસક્તિ છે. જેટલા પ્રમાણમાં કષાય હોય છે તેટલા જ પ્રમાણમાં વિષયાસક્તિ પાંચે ઈન્દ્રિયમાંથી કોઈપણ હોય છે. જેટલે અંશે કષાય ઓછા હોય છે તેટલે અંશે વિષયાસક્તિ પણ ઓછી જ હોય છે. અને એટલા માટે આનંદ તથા સુખનો અનુભવ પણ ઓછાવત્તા પ્રમાણમાં થાય છે. તેથી તેના મૂલ્યમાં પણ ફેર પડે છે. કષાયના ક્ષય, ક્ષયોપશમ કે ઉપશમવાળાને અનાસક્તિભાવ પ્રગટ થાય છે. એટલે તેમને

વિષયોમાં આનંદ કે સુખ જેવું કંઈ હોતું નથી. જે કે કષાય તથા વિષય એક બીજાના આશ્રિત છે, પરસ્પર ગાઢ સંબંધ ધરાવે છે છતાં કષાય આધીન વિષય છે પણ વિષય આધીન કષાય નથી; કારણ કે કષાય (રાગ-દ્વેષ) સિવાય તો વિષયોમાં આસક્તિભાવ ઉત્પન્ન થાય નહિ, અને આસક્તિ સિવાય તો સુખનો પણ અનુભવ થાય નહિ. પાંચે ઈંદ્રિયો પોતપોતાના વિષયોને ગ્રહણ કરે છે, છતાં જ્યાં સુધી કષાય ન લખે ત્યાં સુધી આસક્તિના અભાવથી તે વિષય સંબંધી આનંદ કે સુખનો અનુભવ થતો નથી; કારણ કે પૌદ્ગલિક સુખ એટલે પુદ્ગલોના સંબંધથી થવાવાળી રાગપરિણતિ સ્વરૂપ આસક્તિ, રાગપરિણતિ આસક્તિ અને સુખ આ ત્રણેમાં નામનો જ ભેદ છે, બાકી એક જ વસ્તુ છે. ત્રણે માનસિક વિક્રિયા છે, માટે જ પૌદ્ગલિક સુખનો આસક્તિ ઉપર આધાર છે અને આસક્તિના પ્રમાણમાં સુખ વેદાય છે તે આસક્તિ રાગપરિણતિના પ્રમાણમાં થાય છે. અર્થાત્ અનુકૂળ મનગમતી વસ્તુમાં રાગ થાય છે ત્યાં આસક્તિ ભાવે સુખ વેદાય છે અને પ્રતિકૂળ અણગમતી વસ્તુમાં દ્વેષ થવાથી ખિન્ન ભાવે દુઃખ વેદાય છે.

વૈષયિક સુખમાં આસક્તિ રહી આનંદ માનનારને આસક્તિના પ્રમાણમાં વૈષયિક સુખોનું મૂલ્ય આપવું પડે છે. પછી ભલે તે સુખ અનાસક્તિવાળાની દૃષ્ટિમાં તુરંત કેમ ન

હોય. ક્ષીણ કષાયવાળો અનાસક્ત પૌદ્ગલિક વસ્તુમાં સુખ માનતો નથી એટલે તેને મેળવવાને પ્રયાસ પણ કરતો નથી. તેને તો સાચા સુખની અભિલાષા હોય છે કે જે સુખ પોતાનું હોવાથી તેની કાંઈપણ કિંમત આપવી પડતી નથી. જે સુખ તથા આનંદના માટે પારકી-જડ વસ્તુઓનો ઉપયોગ કરવામાં આવે તેની કિંમત જરૂર આપવી પડે છે. અને એટલા માટે જ પુદ્ગલોનાં વિષયાસક્ત જીવો તિર્થંચની તથા નારકીની ગતિમાં જઈને પરાધીનપણે પૌદ્ગલિક સુખનું દેવું ચૂકવી રહ્યા છે. પૌદ્ગલિક સુખ ભોગવતી વખતે આનંદ તથા સુખ માટે વાપરેલા પુદ્ગલોનું કર્મના ચોપડામાં ખાતું પાડી આપેલું હોય છે તે પ્રમાણે જીવનના છેડે સંજ્યાત, અસંજ્યાત તથા અનંત કાળ સુધી પરાધીનપણે દેવું વાળવા તિર્થંચની ગતિમાં અથવા તો સાગરોપમો સુધી નારકીની ગતિમાં રહીને પણ ભોગવેલા સુખની કિંમત ભરી આપવી પડે છે. તે સુખના પ્રમાણ કરતાં સરખામણીમાં સંજ્યાત, અસંજ્યાત તથા અનંત-ગણી વધી જાય છે. તો પણ વિષયાસક્ત પુદ્ગલોનાં જીવો અનાદિ કાળના અભ્યાસથી અનંતા કાળ સુધી અનંતું દુઃખ સહન કરવા છતાં પણ વિષયસુખથી વિરામ પામતા નથી અને અનાસક્તિભાવે આત્મિક સુખ મેળવી સુખની દરિદ્રતા દૂર કરી શકતા નથી.

ધર્મ....કૌશલ્ય

(૯)

સંતોષ-Contentment.

શાંત ચિત્તવાળા સંતોષ અમૃતથી ધરા-
યલા પ્રાણીને જે સુખ છે તે અહીંતહીં દોડા-
દોડ કરતાં ધનના લોભીને ક્યાંથી હોય ?

જીવન યાત્રામાં સંતોષીને જે સુખ છે તે ધનની વાંછાવાળાને, કીર્તિની પાછળ દોડવા-
વાળાને, અહીંથી લઈ કે પછેથી લઈ, આની પાસેથી લઈ કે પેલાની પાસેથી પડાવી લઈ એવી ઇચ્છાવાળાને મળતું નથી. બાજરાનો રોટલો ખાઈ પાણીથી પેટ ભરનારને જે સુખે ઊંઘ આવે છે તે લક્ષ્મીની સેવા કરનાર અને તેની પાછળ દોડનાર લાખોની ઊથલ-પાથલ કરનારને કદપનામાં પણ આવતી નથી. ધનની ઇચ્છાવાળા અને લાખોની હેરવાણીફેરવણી કરનારને શાંત મળતી નથી, હાથ કરીને બેસવા વારો આવતો નથી અને આશા તૃષ્ણાના દાસ-લાવમાંથી એનો છૂટકારો નથી.

અને સંતોષની વાતો વિચારતાં પણ શાંતિ થઈ જાય છે. ગરીબાઈને ખાદીની સાડી મળે અને જે સંતોષ થાય તે કપાટમાંથી એક પછી એક સેંકડો સાડીમાંથી એક પહેરવા માટે શોધનારને થતો નથી અને પાડોશીની નવી સાડી તરફ લલના લાગે તે વખતે કપાટમાંની સો પચાસ સાડીઓ નકામી થઈ પડે છે. મનમાં સંતોષ થઈ જાય તો પછી ખાદીની સાડી કે બનારસી સોનેરી સાડીમાં કે વાયલમાં કાંઈ ફેર પડતો નથી. એ તો મનના વાંધાઓ છે અને કદપનાના તરંગો છે. સંતોષ ખરેખર અમૃત છે, બત્રીશ કેઠે દીવા કરનાર અમી છે, આનંદ રસમાં ઝળેળી દેનાર અમોઘ વીર્ય છે અને આખી જિંદગીમાં તાઝગી લાવનાર વિશુદ્ધ

રસરાજ છે. જેને એ રસમાં આનંદ આવે છે તે જીવનની લહાણ પેટ ભરી ભરીને પીએ છે.

આવા સંતોષીના મનોરાજ્યો બેવાં જેવા હોય છે, એને અન્ય પાસે પૈસો જોઈ મોતાની સ્થિતિ પર ખેદ થતો નથી, સામા તરફ ખાર થતો નથી, કોઈની અદેખાઈ આવતી નથી અને એનાં સુખ પર અને હૃદયમાં એક એવી આનંદ લહરી નિરંતર પ્રસરતી રહે છે કે તેના વાય-રામાં એ હિલોળા લીધા કરે છે. ધનલોભી કે કીર્તિલોભી જ્યારે જ્યાં ત્યાં માથાં માર્યાં કરે છે, અનેક કોલાંટો રચ્યા કરે છે, સામસામી સોગડીઓ ગોઠવ્યા કરે છે અને કયા ત્રણ ભરીને કઈ કુકરીને ઝડું, કોની કુકરીને ઘર લેગી કરું એવા જગાલ કર્યા કરે છે અને તે ખાતર અનેક દેખાવો, ખુશામતો અને કાર-સ્થાનો કરે છે, ત્યારે સંતોષી જીવ આનંદમાં મગ્ન રહે છે, હોય તેમાં રાજી રહે છે અને પ્રેમસમુદ્રમાં શાંત ડુબકી મારે છે શ્રીપાળનો સંતોષ અને ધવળ શેઠનો લોભ જ્યારે વિચારોએ છીએ ત્યારે શેઠના જીવના વલોપાતો, ઊકળાટો અને હાથવરાળો શ્રોતાને મારે ખેદ-કારક નીવડે છે. સંતોષીને સમાજમાં માન છે, જિંદગીમાં ચમન છે, સ્વાસ્થ્યમાં નિરાંત છે અને પ્રેમમાં મસ્તી છે. સંતોષીના મનનો મહિમા વર્ણવવો મુશ્કેલ છે. મન સંતોષ પામે પછી કોણ દરિદ્રી અને કોણ ધનવાન ? જ્યાં ધનવાન અને ગરીબનો ફેર જ રહેતો નથી ત્યાં પછી અંતરભાવનાં ચિત્રો શા વર્ણવવાં બાકી રહે ? સજ્જન તૃષ્ણાનો ત્યાગ કરે, સંતોષમાં મહાલે, અને હોય તેમાં રાજી થાય. પ્રગતિનું આ પહેલું સોપાન છે.

સંતોષામૃતવૃક્ષાનાં યરસુખં શાન્તચેતસામ્ । કુતસ્તદ્ધનલુધાનામિતશ્ચેતશ્ચ ધાવતામ્ ॥

(૧૦)

તારું ખરું ધન—Your real wealth.

જે પૈસાને તું યોગ્ય સત્પાત્રને દાનમાં આપે, અથવા જે પૈસાનો તું દિવસાનુદિવસ ખાવા દ્વારા ઉપભોગ કરે—

તે પૈસા તારા છે એમ હું માનું છું.

ખાકીના પારકા છે અને પારકા માટે તું તેની ચોક્કી કરે છે.

પૈસાનો એક આ ખ્યાલ ખાસ ક્યાનમાં રાખવા જેવો છે. એનો યોગ્ય પાત્રને દાન આપવામાં ઉપયોગ થાય, જરૂરિઆતવાળાને આકૃતમાંથી મુક્ત કરવામાં વ્યય થાય, દીન દુઃખીનો ઉદ્ધાર કરવામાં વપરાશ થાય, દુકાળ રેલસંકટના કાર્યમાં કામમાં લગાડાય, અથવા કેળવણી, ઇસ્પીતાલ, નિરાશ્રિત આશ્રય, વિધવા સંકટ નિવારણ જેવી સંસ્થાઓને દાનમાં અપાય, અથવા કળાકેન્દ્રો, પુસ્તકાલયો વિદ્યાલયો, અભ્યાસગૃહોનાં સ્થાપન કે સંચાલનમાં વ્યય થાય તે તારા પોતાના પૈસા છે એમ ગણજે. ખાકી તારે દરરોજ નિયમિત ખાવા માટે જરૂરી ખર્ચ કરવો પડે તેને પણ કદાચ તું તારા પોતાના પૈસા ગણજે.

એટલે વિવેકપૂર્વકનાં દાન અને જરૂર જોગાં પોતાના ખર્ચને અંગે વપરાતાં પૈસા તો પોતાના ગણી શકાય. એમાં દાન આપવામાં વિવેકની ખાસ જરૂર છે. એક રૂપીયો વાવીને સોનો લાભ અપાવી શકાય, ખાસ જરૂરિઆત હોય તેને દુઃખમાંથી તારતાં—જિંદગી લઈ આવતાં તેનો હજાર લાખોગણો લાભ થાય, સામાની આંતરડી કળકળતી અથે તેના ખ્યાલથી સ્વાત્મસંતોષ થાય અથવા વિદ્યાધામોમાં વ્યય થાય તે તારા પોતાના પૈસા ગણાય. ચિત્ત વિત્ત ને પાત્ર ત્રણેનો

યોગ મળે તે સફાઈ કહેવાય અને તેમાં ધનનો વ્યય થાય તે તારા પોતાના પૈસા થયા, કારણ કે પૈસાનો દાન કે ભોગમાં ઉપયોગ ન થાય તો કાં તો તેનો ત્રીજો માર્ગ નાશમાં પર્યવસાન આવે છે, અથવા તો એના ઉપર ચોક્કી કરીને આખી જિંદગી એની તાપણી તાપ્યા કરે, ભૈયાની જેમ એની ચોક્કી કર્યા કરે અને મોત આવે ત્યારે કોઈ પારકાને આખી ઉઘાડે હાથે ચાલ્યા જવાનું થાય. આ પૈસા પારકાના થયા અને પારકાના રહ્યા. ખાધું કે ખવરાવ્યું નહિ, પેટ ખાળ્યું, છોકરાઓને દુહવ્યા અને અંતે આખી રાજધાની કે સંઘરો અહીં મૂકી ચાલ્યા જવું એ પારકાના દોરડા-જેતરા ખેંચવાનું જ કાર્ય છે.

અને ખરી વાત તો એ છે કે માણસને ખાધે ખૂટતું નથી, અને જે તેના કરતાં વધારે તુરતમાં મળે છે. પણ મુંજી સ્વભાવના માણસો લાંબી નજરે જોઈ શકતા નથી. આપવાની વખતે ‘શક્તિ નથી.’ એવા બહાના કાઢે છે, મન નથી, લાવ નથી, ઇચ્છા નથી—એ વાત ગોપવે છે અને કાકાનો સપાટો લાગે ત્યારે વાંદરાના હાથમાંથી ગાગરમાંનાં ખોર છટી બળ્ય તેમ સર્વ છોડી દેવું પડે છે. આવા પારકા પૈસા પર માણસ શા માટે ગાંડોધેલો થઈ જતો હશે? હોય ત્યારે લ્હાવો શા માટે નહિ લેતો હોય? પારકાને માટે વલખાં શું કામ મારતો હશે? આ સર્વ કોયડા છે. પૈસાનું આખું તત્ત્વજ્ઞાન ઊધી ખોપરી પર-વિચારશૂન્યતા પર-દીર્ઘદષ્ટિના અલ્પભાવ પર રચાયલું છે. તે જે જાણે, વિચારે, વિસ્તારે, તે અંતે જાણે.

यद्दासि विशिष्टभ्यो यच्चाइनासि दिने दिने । तत्ते वित्तमहं मन्ये शेषमन्यस्य रक्षसि ॥

મગવાન્ વ્યાસ

(૧૧)

સંઘરો—Hoarding.

વૈભવ હોય તો દેવું. ભોગવવું, સંઘરો ન કરવો. જીએને ! મધમાખીઓના કરેલો સંચય અંતે ખીજા હરણ કરી લઈ જાય છે.

પૈસા ભેગા કરવાનો ખરી રીતે કાંઈ અર્થ નથી. હોય ત્યારે ભોગવવું અને દેવું, પોતાનો હાથ ઠારવો અને અન્યને ઉપકાર નીચે રાખવા. એક પ્રસંગે જણાવ્યું છે કે ખવરાવ્યું તે ખરું ખાધું અને ખાધું તે ખોયું. ખીજે દિવસે સવારે જંગલ જાય ત્યારે ખાધેલ તો ખલાસ થઈ જાય છે, પણ આપેલ દાન વાવણીની પેઠે એક દાણામાંથી સંકડો ઉપજાવે છે અને તેની પર-પરા ચાલતાં ઉત્તરોત્તર વધારો જ થતાં જાય છે. અને સંઘરો કરી કરીને કેટલો કરો, ક્યાં સુધી ચાલે અને જ્યારે એ સંઘરો જવા પૈસે છે ત્યારે પગ કરી ચાલ્યો જાય છે અને એની આડા ગમે તેટલા હાથ દેવામાં પણ એ જરૂર રસ્તે પડી જાય છે. અને પરાધીનતા થયા પછી ડહાપણ આવે તેની કાંઈ કિંમત નથી. માખીઓ કૂલે કૂલે ખેસી મધ એકઠું કરે છે, પોતે ખાતી નથી, કેઠને ખવરાવતી નથી, પોતાનાં ખચ્ચાંને પણ ટટળાવે છે, પણ એક દિવસ મધપુડા નીચે ધુમાડો થાય, ત્યારે સર્વ મૂકીને હારેલા જુગારીની માફક હાલી નીકળવું પડે છે. વેપારમાં ગમે તેમ એકઠાં કરેલા નાણાં એક ખોટો વેપાર થતાં વેરણછેરણ થઈ જાય છે અને ખીજે તમાચો લાગતાં માણસ કડબર થઈ જાય છે. એટલા માટે સંઘરવાનો કાંઈ અર્થ નથી, સંઘરો કરનાર તો ચોક્કીદાર

લેયો છે, તિએરીનો રક્ષક પહેરેગીર છે, પારકા માટે એકઠું કરનાર કરવૈયો કે. ટ્રસ્ટી છે.

એટલા માટે વૈભવ હોય તો આપો, ખૂબ દાન કરો, યોગ્ય પાત્રને શોધી તેમાં ઠાલવતા બાંચો, વ્યવસ્થિત સંસ્થાને પદ્મવિત કરો, વિવેકપૂર્વક તપાસ કરી ધનનો ઉપયોગ કરો, યોગ્ય માર્ગે ખરચેલ કદી ખૂટવાનું નથી, સુપાત્રે કરેલ દાન કદી નિરર્થક થયું નથી, યોગ્ય પાત્રને જરૂરને વખતે કરેલ મદદ કદી ઊગી સર્યા વગર રહી નથી, માટે હોય ત્યારે ખૂબ આપો, દુકાળનો કે દારિદ્રનો ભય માથા પર ન રાખો, છોકરાં નમાલાં ગરીબાં પરાધીન અને વ્યાજવડીએ જીવવાના છે એમ ન ધારો. આપો, વાવરો, ખરચો અને ઘણું મળશે અને નહિ મળે તો મનમાં ઓરતો તો નહિ જ રહી જાય. માત્ર વાપરવામાં કે દેવામાં વિવેકની પૂરી જરૂર છે. ઉકરકામાં દિવેલ કે ઘી નાખવાથી ઊગે નહિ, પણ લોટ સાથે મળે તો જરૂર પુષ્ટિ કરે. બાકી એને ડાખામાં પૂરી રાખવામાં આવે તો એ ચાર માસમાં એ ખોરું થઈ જાય અને અંતે એને રેતીમાં રગદોળવું પડે કે ઉકરડે નાખી દેવું પડે. આવેલ વખતને ઓળખે એ બાણકાર, છતે પૈસે હાથને ઠારે તે જ્ઞાની, ગરીબ ગરબાની હાય સમજે તે અછલવાન અને આવતા દિવસને ઓળખે તે સમજી; બાકી તો કંઈક આવ્યા ને કંઈક ગયા, નંદરાબાની સોનાની ડુંગરીઓ પણ અંતે અહીં રહી ગઈ અને એ પોતાને રસ્તે ઉઘાડે હાથે પડી ગયા. ધનનું ફળ દાન છે. ત્યાગમાર્ગની એ શરુઆત છે અને મહાત્યાગની આદિ રચના છે.

વાતવ્યં મોક્તવ્યં સતિ વિભવે સજ્જયો ન કર્તવ્યઃ । પદ્યેહ મધુકરીણાં સજ્જિતમર્થે હરન્ત્યન્યે ॥

સુભાષિત.

(૧૨)

ધન-અપેક્ષિત વસ્તુ-Wealth's relativeness

અંતે તો પૈસા એ પણ અપેક્ષિત વસ્તુ છે, કારણ કે જેની પાસે થોડાં હોય અને થોડાંની જ એની ઇચ્છા હોય તે વધારે ધનવાન છે, જ્યારે જેની પાસે ઘણાં હોય અને છતાં વધારેની ઇચ્છા કરે તે પૈલાના પ્રમાણમાં ઓછા ધનવાન છે.

એક સુંદર સુભાષિતમાં ભર્તૃહરિએ ભાખ્યું કે 'અમે વક્કલ વસ્ત્રોથી સંતોષ પામી જઈએ છીએ, તમે રેશમી ભારે વસ્ત્રોથી સંતોષ પામો છો. આમાં સંતોષ તો બન્નેની બાબતે સરખો છે અને બન્ને વચ્ચેનો તફાવત સુદા વગરનો છે. બાકી જેનાં હૃદયમાં તૃષ્ણા ચાલી આવતી હોય અને પ્રસાર પામતી હોય તે ખરેખર ગરીબ છે. એક વાર મનમાં સંતોષ થઈ ગયો, પછી કોણ દરિદ્રો અને કોણ તાલેવંત !' આવી સુંદર ભાષામાં એક ત્યાગીના મુખમાં અત્યંત વિશિષ્ટ વિચારો મૂકીને મહાન સત્ય જગત સન્મુખ રજૂ કર્યું છે. વેરાગી ત્યાગી મોટા કરોડાધિપતિ અમરબંધીને કહે છે કે જે તમારા મનમાં હજી પણ વધારે ઘર ભેંશું કરવાની વૃત્તિ હોય તો તમે આશાદાસીના બાળક છો, બિખારી છો, પરાધીન છો, દાસીપુત્ર છો. મારે તો મહેલ અને ઝૂંપડું સરખાં છે, મારે શાલદુશાલા કે ઝાડની છાલનાં વસ્ત્ર સરખાં છે. મારે દૂધપાક, ફૂરકપૂર કે હલવા મેવા મીઠાઈ અથવા કુશકા કે ઘેસ સરખાં છે, મારે નોખત, બીન, તંબુરો કે એકતારો સરખાં છે. આવી રીતે મન પર સંતોષની છાયા ફરી વળી એટલે પછી ધનવાન કે ગરીબનો, શેઠ કે નોકરનો,

સેવ્ય કે સેવકનો, ઉપરી કે તાબાના માણસોનો તફાવત રહેતો નથી.

અને આશા તૃષ્ણા એ તો એવી ચીજ છે કે એને વધારવા માંડી તો પછી તે પાઘડીપને લાંબી ને લાંબી થતી જ જાય છે અને આકાશનો છેડો આવે તો જ તેનો છેડો આવે છે. ધનનું પણ એવું જ છે. હબરે ન કરે, તેને લાખ થયે ધરવ થતો નથી અને લાખવાળાને દશ લાખે મન ભરાતું નથી. એટલે ધનવાન કોણ અને ગરીબ કોણ એનો નિર્ણય કરવાનો જ હોય તો તેનું મૂલ્યાંકન તેની પાસે કેટલું છે તેનાથી થતું નથી, પણ એના મનની આશા ઇચ્છાઓ ક્યાં સુધી પહોંચી છે અને એને હજી કેટલું કોણાણ બાકી છે તે પર એનો નિર્ણય થાય છે.

આશા તૃષ્ણાની તરતમતા અથવા કમી બસતીપણા પર ધનવાન ગરીબના વર્તુલનો નિર્ણય થતો હોવાથી જેની પાસે વધારે મોટી ઇચ્છા તેને ગમે તેટલું હોય તો પણ એ હજી ઘસડાયા જ કરે છે, અંધારી રાત્રે બાર વાગે પણ એ એની પાસે નદીમાંથી લાકડાં ખેંચાવે છે અને માથે એક બાલ કાળો ન રહ્યો હોય તેવાંને પણ જોઈ વચે સરવૈયા કઠાવે છે. એટલે ગરીબાઈ કે તાલેવંતપણું એ પણ અપેક્ષિત બાબત છે. અધ્યાસ ઘટે, આશા હઠી જાય, મનમાં તોષ થઈ જાય તો તે રાજા મહારાજા છે અને નહિ તો સોનાનો હીરા જડિત બળદનો શેઠ હોવા છતાં એ મમ્મણુ શેઠ છે. આ દૃષ્ટિએ સંતોષીને સાચું સુખ છે. એ મહારાજા તાલેવંત છે, એ એનાં રાજ્યમાં મહાલે છે, જ્યારે તૃષ્ણાવાન પારકી આશાના દાસ બને છે.

Wealth, after all, is a relative thing, since he that has little, and wants less is richer than he that has much but wants more. 26-2-45. COLTON.

લેખક:—શ્રુતિ પુણ્યવિજયજી મહારાજ (સંવિજ્ઞાપાક્ષિક)

(ગતાંક ૫૪ પૃથી શર)

દૃઢપ્રહારિવીરેણ ચિલાતીપુત્રયોગિના ।

ચિત્તં ચન્દ્રોજ્જ્વલં કાર્યં કિમતો યોગ ઉત્તમઃ ॥૨૬॥

દૃઢપ્રહારી જેવા વીરપુરુષે તથા ચિલાતીપુત્ર જેવા યોગીની જેમ ચંદ્રના જેવું વિશદ મન કરવું જોઈએ. આથી બીજો કયો ઉત્તમ યોગ છે? ૨૬

યેન યેન પ્રકારેણ દેવતારાધનાદિના ।

ચિત્તં ચન્દ્રોજ્જ્વલં કાર્યં કિમન્યૈર્ગ્રંહકુપ્રદૈઃ ॥૨૭॥

પરમાત્માની ભક્તિ વિશે જે કોઈ પણ પ્રકારથી ચિત્તને ચંદ્રના જેવું નિર્મલ કરવું જોઈએ. તે સિવાય બીજા બાહ્ય અનુષ્ઠાનોથી શું? ૨૭

તથા ચિન્ત્યં તથા વાચ્યં ચેષ્ટિત્વં તથા તથા ।

મલીમસં મનોઽત્યર્થં યથા નિર્મલતાં વ્રજેત્ ॥૨૮॥

મલિન મન જેમ ખૂબ નિર્મળ થાય તેમ ચિંતવવું, તેમજ બોલવું અને શરીરની ચેષ્ટા પણ તેવી જ કરવી જોઈએ. ૨૮

ચન્દ્રલસ્યાસ્ય ચિત્તસ્ય સદૈવોત્પત્તચારિણઃ ।

ઉપયોગપરૈઃ સ્થેયં યોગિભિર્યોગકાંક્ષિભિઃ ॥૨૯॥

હંમેશા ઉત્પત્તિ (ખરાબ માર્ગ) ગમન કરનાર ચંચલ ચિત્ત માટે યોગેચ્છુક પુરુષોએ ઉપયોગમાં તત્પર રહેવું જોઈએ. ૨૯

સુકરં મલધારિત્વં સુકરં દુસ્તપં તપઃ ।

સુકરોઽક્ષનિરોધશ્ચ દુષ્કરં ચિત્તશોધનમ્ ॥૩૦॥

મલિન વસ્ત્રો ધારણ કરવા, દુસ્તર તપ કરવું અને ધ્વજોનો નિગ્રહ કરવો એ બધું સુકર

છે, ફક્ત મનને કાબૂમાં રાખવું એ જ માત્ર દુષ્કર છે. ૩૦

પાપબુદ્ધયા ભવેત્ પાપં કો મુગ્ધોઽપિ ન ચેત્યદઃ ।
ધર્મબુદ્ધયા તુ યત્ પાપં તચ્ચિન્ત્યં નિપુણૈર્બુધૈઃ ॥૩૧॥

પાપબુદ્ધિથી કરેલા પાપને પાપરૂપે કોણ મૂર્ખ માણસ પણ નથી સ્વીકારતો? પણ ધર્મબુદ્ધિથી પાપ ન થવા પામે એ વાત નિપુણ વિક્ષાનોએ ખાસ લક્ષમાં રાખવાની છે. ૩૧

અણુમાત્રા અપિ ગુણા દૃશ્યન્તે સ્વધિયાઽઽત્મનિ ।
દોષાસ્તુ પર્વતસ્થૂલા અપિ નૈવ કથંચન ॥૩૨॥

ત એવ વૈપરીત્યેન વિજ્ઞાતવ્યાઃ પરં વચઃ ।
દિગ્મોહ દૃષ્વ કોઽપ્યેષ મહામોહો મહાબલઃ ॥૩૩॥

માણસોને પોતામાં રહેલા નહિ જેવા સૂક્ષ્મ ગુણો પણ પોતાની બુદ્ધિથી દેખાય છે. જ્યારે પર્વત જેવા મોટા દોષો પણ બિલકુલ દેખાતાં નથી. એ દિશા-બ્રમની માફક એક પ્રકારનો મોહ છે. પણ આ જ બાબતને ઉલટી રીતે જાણવી-પોતાના સૂક્ષ્મ દોષોને પણ પર્વતની જેમ જેવા અને પોતાના મહાન ગુણોને પણ ન જેવા એ જ સાર છે. ૩૨-૩૩

ધર્મસ્ય બહુધાઽધ્વાનો લોકે વિભ્રમહેતવઃ ।
તેષુ બાહ્યફટાટોપા તત્ત્વવિભ્રાન્તદૃષ્ટયઃ ॥ ૩૪ ॥

સ્વસ્વદર્શનરાગેણ વિવદન્તો મિથો જનાઃ ।
સર્વથૈષાત્મનો ધર્મ મન્યન્તે ન પરસ્ય તુ ॥ ૩૫ ॥

જગતમાં ધર્મના માર્ગો પ્રાયઃ બ્રમમાં

કલિકાલસર્વજ્ઞ આચાર્યશ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની

જીવન ઝરમર.

લેખક:—સુનિશ્ચી ન્યાયવિજયજી મહારાજ. (ત્રિપુટી)

(ગતાંક પૃષ્ઠ ૪૬ થી શરૂ)

છંદોનુશાસન—છંદરચના માટે આ સુંદર ગ્રંથ છે. આના જેવો કોઈ બીજો ગ્રંથ આ વિષયનો નથી. આ ગ્રંથ પણ આઠ અધ્યાયમાં વિભક્ત છે. એના ઉપર સ્વોપજ્ઞ ટીકા લખી છે. દરેક પ્રકારના છંદોનું ઉત્તમ જ્ઞાન મેળવવાનું આ ગ્રંથ પરમ સાધન છે. સંસ્કૃત અને પ્રાકૃતના અનેક છંદોનું વર્ણન કરવા સાથે જુદા જુદા અનેક ગ્રંથોનાં અવતરણો આપી ગ્રંથને વધુ શોભાવ્યો છે. આના આઠ અધ્યાયમાં ૭૬૪ સૂત્રો છે.

આવી રીતે શબ્દાનુશાસન, લિંગાનુશાસન, કાવ્યાનુશાસન અને છંદોનુશાસન—આ ચારે અનુશાસન સ્વોપજ્ઞ પોતે જ રચ્યા છે. ભારતીય સાહિત્યમાં સંસ્કૃત અને પ્રાકૃત સાહિત્યમાં આવી

રીતે ચારે (પાંચ) અનુશાસનોના રચયિતાનું અપૂર્વ માન પ્રાપ્ત કરનાર આચાર્યવર્ય^૧ જ છે.

આ સિવાય ન્યાયશાસ્ત્રનો પ્રમાણભૂત માંસા સુંદર સૂત્રગદ્ય ગ્રંથ છે. આ ગ્રંથ અત્યારે અપૂર્ણ ઉપલબ્ધ છે. થોડી મહેનતે વધારે જ્ઞાન આપનાર સુંદર જૈન ન્યાયનો ગ્રંથ છે. અન્યદર્શનોનું યુક્તિથી ખંડન કરી જૈન દર્શનનું મંતવ્ય સુંદર રીતે વર્ણવ્યું છે. તેમજ અન્યયોગ્યવસ્તુદ્ધ અને અયોગ્યવસ્તુદ્ધ નામે બે ગત્રીસીઓ પણ ન્યાયથી પરિપૂર્ણ છે. યોગ

૧ પાંચમું અનુશાસન છે તેનું નામ વાદાનુશાસન છે, જેમાં વાદની સુંદર ચર્ચાપદ્ધતિ આપી છે. આ ગ્રંથ અત્યારે અનુપલબ્ધ છે.

નાંખનારા થઈ પડેલા છે, તે માર્ગોમાં રહેલા, બાહ્ય આડંબર કરનારા અને તત્વમાં બ્રાન્ત દષ્ટિવાળા માણસો પોતપોતાના દર્શનના રાગથી માંહોમાંહે વિવાદ કરતાં પોતાના જ ધર્મને દરેક રીતે માને છે; બીજાના ધર્મને નહિ. ૩૪

યત્ર સામ્યં સ તત્રૈવ ક્રિમાત્મપરચિન્તયા ।

જાનીત તદ્વિના હંહો ! નાત્મનો ન પરસ્ય ચા ॥૩૬॥

ખરી વાત તો એ છે કે જે માર્ગમાં સમભાવ છે ત્યાં જ ધર્મ છે, અને તેથી આ મારો અને આ પારકો એવી ચિંતા કરવાનું કાંઈ કારણ જ નથી, કારણ કે સમભાવ વિનાનો જે ધર્મ, તે પોતાનો કે પારકો કોઈ પણ જાતનો ધર્મ જ હોઈ શકતો નથી ૩૬.

ક્ષાન્ત્યાદિદ્વિદશઘા ધર્મઃ સર્વધર્મશિરોમણિઃ ।

સોઽપિ સામ્યવતામેવ મૈત્ર્યાદિકૃતકર્મણામ્ ॥૩૭॥

સર્વ ધર્મમાં શિરોમણી સમાન સર્વજ્ઞ પ્રણીત જે ક્ષમા વિગેરે દશ પ્રકારનો ધર્મ છે તે પણ મૈત્રી વિગેરે ભાવનાઓથી વાસિત હૃદયવાળા અને સમભાવવાળા જીવોને જ માટે છે. ૩૭

સામ્યં સમસ્તધર્મણાં સારં જ્ઞાત્વા તત્તો બુધાઃ ।

વાહ્યં દષ્ટિગ્રહં મુક્ત્વા ચિત્તં કુરુત નિર્મલમ્ ॥૩૮॥

હે વિદ્વાનો! તેથી સર્વ ધર્મનો સાર સામ્ય છે, એમ જાણી, બાહ્ય દષ્ટિરાગનો ત્યાગ કરીને ચિત્તને નિર્મલ કરો !

વિષયમાં મહારાજા કુમારપાલની વિનંતિની યોગ-
શાસ્ત્ર જેતું બીજી નામ અધ્યાત્મોપનિષદ છે,
સ્વોપજ્ઞ બનાવ્યો છે, બાર હજાર શ્લોકની જેની
ટીકા છે, આમાં યોગતું સુંદર વિવેચન છે.
તેમજ પિંડસ્થ, પદસ્થ, રૂપસ્થ, રૂપાતીત ધ્યાના-
વસ્થાતું વર્ણન છે જે ખાસ વાંચવા યોગ્ય છે.

લક્ષિ માટે વીતરાગ સ્તોત્ર વીશ પ્રકાશમાં
બનાવ્યું છે. જેમાં વીતરાગ કેવા હોય ? તેના
શુભો, અતિશયો અને લક્ષિપ્રધાન સ્તુતિઓ,
દાર્શનિક મંડન વગેરે વાંચવા યોગ્ય છે. તેમ જ
મહાદેવ સ્તોત્ર રચી સાચા મહાદેવ કેવા
હોય તેનો અરજો ખ્યાલ આપ્યો છે.

ત્રિપદ્ધિશલાકા પુરુષ ચરિત્ર, અને પરિશિષ્ટ
પર્વ આ બંને જૈનધર્મના ઇતિહાસ માટે મુખ્ય
છે. આમાં શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યજીની કાવ્યપ્રતિભા
શરદ્દપૂર્ણિમાના ચંદ્રની માફક ખીલી ઊઠી છે.
ભાગીરથીના મંદ મંદ પ્રવાહ સમાન વહેતો
સુંદર ભાષાપ્રવાહ, પદલાલિત્ય, માધુર્ય અને
અલંકારોથી સુશોભિત આ ગ્રંથ ધર્મોપદેશ,
તત્ત્વજ્ઞાન, ચરિત્રવર્ણન અને લક્ષિતાના ખળ-
નાથી ભરેલો છે. આમાં ૨૪ તીર્થંકર, ૧૨
ચક્રવર્તિ, ૬ બલદેવ, ૬ વાસુદેવ, ૬ પ્રતિવાસુદેવ,
એમ ૬૩ ઉત્તમ પુરુષોનાં ચરિત્રો છે, દશ પર્વ
છે અને ૩૬૦૦૦ શ્લોકપ્રમાણ છે.

પરિશિષ્ટપર્વમાં જખૂસ્વામીથી વજ્ર-
સ્વામી સુધીના જૈનધર્મના પ્રભાવિક પુરુષોનાં
ચરિત્ર છે તેમાંયે જખૂસ્વામીના જીવનચરિત્ર-
માંની અદ્ભુત ઉપદેશક કથાઓ તો ખૂબ રસ-
પ્રદ અને જીવનદાયક છે.

આચાર્ય પુંગવના ગ્રંથોની વિસ્તૃત સમાલોચ-
નાનો આ સમય કે સ્થાન ન હોવાથી આ વિષ-
યનો ઉપસંહાર કરી શ્રી હેમચંદ્રાચાર્યશ્રીની
પ્રતિભાતું એક જ શ્લોકમાં શ્રી સોમપ્રભસૂરિજીએ
જે વર્ણન આપ્યું છે તે મૂકી આગળ વધીશ.

કલસં વ્યાકરણ નવવિરચિતં છંદો નવં દ્વાશ્રયા-
લંકારૌ પ્રથિતૌ નવૌ પ્રકટિતં શ્રીયોગશાસ્ત્રં નવમ્
તર્કઃ સંજનિતો નવો જિનવરાદીનાં ચરિત્રનવં
વચ્ચં યેન ન કેન કેન વિધિના મોહઃ કૃતો દૂરતઃ॥

(જેમણે) “ નવું વ્યાકરણ બનાવ્યું, નવું
છંદશાસ્ત્ર રચ્યું, દ્વાશ્રયમહાકાવ્ય અને અલં-
કારશાસ્ત્રને વિસ્તાર્યા, અને નવાં જ પ્રકટ કર્યા,
યોગશાસ્ત્ર પણ નવું રચ્યું, નવા તર્કશાસ્ત્રને
જન્મ આપ્યો, જિનવરોનાં ચરિત્રોનો નવો ગ્રંથ
રચ્યો, કઈ કઈ રીતે (તેમણે) શ્રીહેમચંદ્રાચાર્ય
અજ્ઞાનને દૂર નથી કર્યું ? ”

નિષ્પક્ષતા અને લક્ષિતા—હવે સૂરિજી મહા-
રાજની નિષ્પક્ષતા અને લક્ષિતાની વાનકી આપી
આ લેખ સમાપ્ત કરીશ. પ્રથમ શ્રી હેમચંદ્રા-
ચાર્યજીકૃત થોડી લક્ષિ સ્તુતિઓ જોઈએ.

તવ ચેતસિ વર્તેદમિતિ વાર્તાપિં દુર્લભા ।

મચ્ચિત્તે વર્તેસે ચેત્સ્વમલમન્યેન કેનચિત્ ॥ ૧ ॥

હે પ્રભુ ! હું આપના દિલમાં વસું એ વાત
પણ દુર્લભ છે, પરંતુ આપ મારા દિલમાં
વસો, મારા અંતરમાં સ્થિર થાઓ એટલે
બસ છે. મારે બીજા કશાની જરૂર નથી.

ત્વદ્વક્ત્રકાન્તિજ્યોત્સ્નાસુ નિપીતાસુ સુધાસ્વિવ
મદીયૈર્લોચનામ્મોજૈઃ પ્રાપ્યતાં નિર્નિમેષતા ॥

હે પ્રભુજી ! આપના મુખચંદ્રની કાંતિની
અમૃત જેવી જ્યોત્સ્નાતું પાન કરવાથી—કર્ચે
છતે મારાં નેત્રકમલ સ્થિર થાઓ (અર્થાત્
આપના દર્શનમાં જ નેત્રકમલો લાગી જાયો.)

ત્વદાસ્યલાસિની નેત્રે ત્વદુપાસ્તિ કરૌ કરૌ ।

ત્વદ્ગુણશ્રોત્રિણી શ્રોત્રે ભૂયાસ્તાં સર્વદા મમ ॥

હે વીતરાગ પ્રભુ ! મારાં નેત્રો આપના મુખ-
કમલના દર્શનમાં રમે, ઉઘાસ પામે, મારા
બંને હાથ આપની સેવામાં તત્પર રહે, મારા
બંને કાન આપના ગુણશ્રવણમાં તત્પર થાઓ.

x x x

તવ પ્રેષ્યોઽસ્મિ વાસોઽસ્મિ સેવકોઽસ્યસ્મિ કિંકરઃ
ઓમિતિ પ્રતિપદ્યસ્વ, નાથ નાતઃ પરં બ્રુવે ॥

હે પ્રભુ ! હું આપનો આધીન વર્તનારો
પ્રેષ્ય છું, આપની સેવામાં દાસ છું, અને આપનો
આજ્ઞાધીન કિંકર છું; માટે હે પ્રભુ ! ઓમ એમ
કહીને અર્થાત્ તમારો સેવક છું એમ સ્વીકારો,
હે નાથ ! હું આથી વધારે ચાચવા નથી ઇચ્છતો.

મુવે તસ્યૈ નમો તસ્યાં તવ પાદનકાંશવઃ ।
ચિરં ચૂડામણીયન્તે બ્રૂમ્હે કિમતઃ પરમ્ ॥૧॥

જન્મવાનસ્મિ કૃતકૃત્યોઽસ્મિ યન્મુહુઃ ।
જાતોઽસ્મિ તવ ગુણગ્રામરામણીયકલમ્પટઃ ॥

હે પ્રભુ ! જે ભૂમિમાં આપના ચરણકમળના
નખના કિરણો ચિરકાળ ચૂડામણિની આવરણ
કરે છે તે ભૂમિને અમારા નમસ્કાર થાઓ.
આથી વધારે શું કહીયે ? (અર્થાત્ જ્યાં આપ
વિચરો છો તે ભૂમિને પણ અમારા નમસ્કાર છે.)

હે પ્રભો ! આપના ગુણસમુદાયની રમણી-
યતામાં હું લમ્પટ થયો છું એથી મારો જન્મ
સફળ છે; એથી જ હું મને વારંવાર કૃતકૃત્ય
ને ધન્ય માનું છું.

ફવાહં પશોરપિ પશુર્વીતરાગસ્તવઃ ક્વ ચ ।
ઉત્તિર્થુરરણ્યાન્તિ પદ્મ્યાં પંગુરિવાસ્મ્યતઃ ॥
તથાપિ શ્રદ્ધામુગ્ધોઽહં નોપાલંભ્યઃ સ્વલભ્યપિ ।
વિશ્વજ્ઞલાપિ વાગ્વૃત્તિઃ શ્રદ્ધાધાનસ્ય શોભતે ॥

પશુથી પણ પશુ એવો હું ક્યાં અને
(બૃહસ્પતિને પણ અશક્ય) વીતરાગની સ્તુતિ
ક્યાં ? તેથી પગવડે મહાઅટવીનું ઉલ્લંઘન
કરવા ઇચ્છતા પાંગળા જેવું આ મારું સાહસ છે.

તો પણ શ્રદ્ધાથી પ્રેરિત હૃદયવાળો હું
આપની સ્તુતિ કરવામાં સ્ખલતા પામું-આપના
અનંત ગુણો પ્રગટ ન કરી શકું, તો તેથી મને
ઉપાલંભ આપવો યોગ્ય નથી, કારણ કે ભક્તિ-

સંપન્ન ભક્ત-શ્રદ્ધાળુની સંબંધ વગરની વાણી
પણ શોભા પામે છે.

હવે નિષ્પક્ષવૃત્તિ ભુઓ-

ન શ્રદ્ધયૈવ ત્વયિ પક્ષપાતો ન દ્વેષમાત્રાદરુચિઃપરેષુ
યથાવદાત્તત્ત્વપરીક્ષયા તુ ત્વામેવ વીરપ્રમુશ્ચિતાઃસ્મ

હે ભગવાન ! કાંઈ એકલી શ્રદ્ધાથી જ આપ-
નામાં અમારો પક્ષપાત નથી તેમ દ્વેષથી જ
બીજા દેવો ઉપર અરુચિ નથી, પરંતુ યથાર્થ
રીતે આત્મત્વની પરીક્ષા કર્યા પછી, હે વીરપ્રભુ !
અમે આપને શરણે આવ્યા છીએ.

યત્ર તત્ર સમયે ભવવીજાંકુરજનનાં વગેરે
શ્લોકો પણ આપણે જોઈ ગયા છીએ. યત્ર તત્ર
સમયે શ્લોક અયોગદ્વાત્રિશિકાનો ૩૧મો શ્લોક છે.

દિમાં સમક્ષપ્રતિપક્ષસાક્ષિણા-

મુદારઘોષામવઘોષણાં બ્રુવે ।

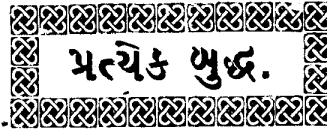
ન વીતરાગાત્ પરમસ્તિ દૈવતં,

ન ચાપ્યનેકાન્તમૃતે નયસ્થિતિઃ ॥

પ્રતિપક્ષીઓની સમક્ષ હું મોટી ઘોષણા-
પૂર્વક કહું છું કે આ સંસારમાં વીતરાગ સમાન
બીજા કોઈમાં દેવત્વ નથી-અર્થાત્ વીતરાગ
સમાન બીજા દેવ નથી અને અનેકાન્ત-સ્થાદ્વાદ
(અપેક્ષાવાદ) સમાન કોઈ તત્ત્વજ્ઞાન નથી.

આવા મહાજ્ઞાની-જ્ઞાનસમુદ્ર જૈન શાસ-
નની અપૂર્વ પ્રભાવતા કરી સંસ્કૃત-પ્રાકૃત વગેરે
સાહિત્યની-ભારતીય સાહિત્યના સમસ્ત અંગોની
સુંદર સેવા કરી “ કલિકાલસર્વજ્ઞ ” મહાયુગ-
પ્રધાન બની ૮૪ વર્ષની વૃદ્ધ ઉમ્મરે ૧૨૨૬ માં
અણસણ કરી સ્વર્ગવાસ પામ્યા.

હેમયુગના પ્રતાપી સેષ્ટા, ગુજરાતની અસ્મિ-
તાના મહાન જ્યોતિર્ધર, પ્રબલ પુરુષાર્થી,
આબાલપ્રક્ષયારી, ગુજરાતના બે સમર્થ સમ્રા-
ટોની રાજસભા દીપાવનાર, તેમના પ્રતિબોધક
ધર્મશુર, પરમમિત્ર, મહારાજા કુમારપાલને

લેખક.-ચોકસી

૨. સાગરદત્ત—

પ્રત્યેકબુદ્ધની સંજ્યામાં નંબર નોંધાવનાર સાધ્વી પુષ્પચૂડાના જીવનની જે ઝરમર આપણે જોઈ ગયા એ એક ભવ પૂરતી જ હતી. અહીં તેમ નથી. વાર્તાનાયક સાગરદત્તનું જન્મેપાસું સંજીન છે. જન્મસ્વામીના પૂર્વભવમાં ડોકિયું કરનાર એમને (સાગરદત્તને) આલેખ્યા વિના ન જ રહી શકે. ભવદત્ત અને ભવદેવની બંધવ-બેલડીથી જ એ ભવેની શરૂઆત. એમાંના નાના ભાઈ ભવદેવ, એનો નાગિલા સાથેનો પ્રેમ-પ્રસંગ, જીવનમાં ભરતી-ચોટ અને આખરી અંતિમ કેવા પ્રકારે જન્મકુમારના ભવમાં આવ્યો એ વાત અહીં અપ્રસ્તુત હોવાથી બાબુ પર રાખી, મૂળ વાતના પ્રવાહમાં આગળ વહેતાં જણાવીએ કે વડિલ ભાઈ એવા ભવદત્તે બાળ-પણમાં જ નિર્ઘંથ પ્રવચન શ્રવણ કરી ભાગવતી દીક્ષામાં પગલા માંડ્યા હતા. એ પવિત્ર માર્ગમાં ચોતપ્રોત બની પોતાના જીવનનાવને હંકાર્યું હતું. પંચતપ પામ્યા પછી સુધર્મ-કલ્પ નામના પ્રથમ વૈમાનિક દેવલોકમાં સિદ્ધિ-સંપન્ન દેવ તરીકે જન્મ મેળવ્યો હતો. સ્વર્ગીય સુખોની વિપુલતા એ જન્મોત્તરની સુકરણીના ફળસ્વરૂપે લેખાય, છતાં પ્રગતિચાંછુ આત્મા

એમાં લીન ન જ બને. એને માટે આ પ્રકારનો યોગ લાંબી મુસાફરીમાં થાક ઉતારવા સારુ આવતા વિસામારૂપ લેખાય. પરિશ્રમ હળવો થતાં જ જેમ પથિક પોતાની કૂચ આગળ લંબાવે તેમ જેના હૃદયમાં જીવનધ્યેયની ઝાંખીનો પ્રકાશ પથરાય છે એ આત્મા પ્રાપ્ત થયેલ વિલાસોમાં આકંઠ ન ડૂબે, પુષ્પનો રસ માણી ઊડી જતાં બ્રમર જેવું એનું જીવન હોય, એના અંતરની ઘડિઆળનો કાંટો ઉત્તરધ્રુવ સમ નિશ્ચિત દિશા બતાવતો હોય. આવા ઉન્નત પંથના પથિક માટે દેવભવના છેલ્લા કિવસો દુઃખકર ન હોય. યમરાજની હાકલની રાહ એ હસતે મુખે જોઈ રહ્યો હોય.

આયુષ્યનો દોર તૂટ્યો અને દેવ થયેલ ભવદત્તનો હંસલો દેવભવનમાંથી ઊઠ્યો. માનવ-લોકમાં સારી પ્રસિદ્ધિને પામેલ વિદેહ પ્રદેશ-નામીચી પુંડરિકીણી નગરીમાં પહોંચી ગયો. પુંક-ળાવતી વિજયના આ પાટનગરમાં સમ્રાટ વામદત્તની આણુ પ્રવર્તતી હતી. પટરાણીનું નામ હતું યશોધરાદેવી. ઉભયના ગૃહસ્થ જીવનમાં ભવદત્તના જીવનું પુત્રપણે ઉપજવું એ મોટામાં મોટા આનંદના પ્રસંગરૂપ લેખાયું. રાજધિરાજને ઘેર જન્મ થવો એટલે 'Born with a

પરમાર્હતોપાસક બનાવી જૈન શાસનના દિવા-કરરૂપ અને સાધુતાની જીવતીજાગતી પ્રતિમા સરીખા સૂરિપુંગવને નમી આ લેખ પૂર્ણ કરું છું. સાથે જ સોમપ્રભસૂરિજીના શબ્દોમાં ત્રિકાલવંદના પણ કરું છું.

સ્તુમસ્તિસન્ધ્ય પ્રમુદ્દેમસૂરેરનન્ય-

તુલ્યામુપદેશશક્તિમ્ ।

અતીન્દ્રિયજ્ઞાનવિવર્જિતોઽપિ,

યઃ ક્ષોણિમર્તુર્વ્યધિતપ્રબોધં ॥

(ચાહુ)

'silver spoon' જેવું અર્થાત્ લાલનપાલનમાં સર્વ પ્રકારની અનુકૂળતા, પાણી માંગતાં દૂધ મળે તેવું માનવજીવનમાં ઉત્કૃષ્ટ સુખની ઝાંખી ! આધિ, વ્યાધિ અને ઉપાધિરૂપ ત્રિપ્રકારની જે આપદા આ મનુષ્ય લોકમાં દૃષ્ટિગોચર થાય છે એમાંની એકનો પણ અનુભવ કર્યા વિના ભવદત્તનો જીવ, સાગરદત્તનું હુલામણું નામ પામી દ્વિતીયાના ચંદ્ર માફક વૃદ્ધિ પામવા લાગ્યો અને જોતજોતામાં યૌવનના આંગણે આવી ખડો થયો.

'Time and Tide wait for no man'

કાળ અને ભરતી કોઈની રાહ જોતાં નથી' અર્થાત્ 'સમયનું ચક્ર અસ્ખલિતપણે ગતિ કર્યા કરે છે' એ નિયમ અનુસાર સાગરદત્ત કુમારને ભોગને યોગ્ય બાણી રાજવી વાદ્યદત્તે ખાનદાન કુટુંબની આઠ સ્ત્રીઓ પરણાવી. રૂપવતી રમણીઓ સાથે ફીડાકેલિ કરતાં સંસારજન્ય ભોગ-વિલાસને માણતાં કુંવર સાગરદત્તનો કેટલોક કાળ બ્યતીત થઈ ગયો.

રાજગાદીના વારસ એવા આ પાટવી કુંવરમાં ખોંતેર કળાનો વાસ હતો. ખરું જોડું સમજવાની શક્તિ હતી અને ન્યાયભરી રીતે રાજ્ય ચલાવવાની દક્ષતા પણ હતી. આમ છતાં પિતાશ્રી રાજ્યની ધુરા વહન કરી રહેલ હોવાથી પોતે કેવળ મનુષ્યા સંસારી સુખમાં જ રચ્યોપચ્યો રહેતો હતો.

કુદરતે કોઈ જુદો જ રાહ નિયત કર્યો હતો. માણસની બધી જ ધારણાઓ પાર પડતી હોય તો આ વિશ્વ કોઈ જુદી જ દશામાં જોવાય. પણ એમ બનતું ન હોવાથી અને જે વાત મનમાં કે ધારણામાં રાખી સરખી નથી હોતી એવી અકસ્માત બની જતી જોતાં જ આશ્ચર્ય ઊપજે છે; છતાં વિધિની નોંધપોથીમાં એના રેખાંકન તો થયેલાં જ હોય છે. મોટું સ્વરૂપ પકડ્યા પછી જ એ જગતની આંખે ચઢે છે. પૂર્વભવની કિંમતી મૂડીના વારસદાર સાગરદત્તને, વિલાસી

જીવન જીવતો જોનાર જનતાને એના અંતરના મંથનો નજરે ન ચઢે, એનો અર્થ એ ન કરાય કે એને આ જીવન સંબંધી, આત્માના અંતિમ હેતુ સંબંધી કે માનવભવ સાર્થક કરવા સંબંધી વિચાર જ નહીં ઉદ્ભવતા હોય ! પૂર્વ અભ્યાસના બળે એ આંદોલનો સાગરના મોતી માફક ઊછળે છે અને વિલય પામે છે. ક્રૂર એના દર્શન અમુક યોગ સાંપડ્યા વિના થઈ શકતા નથી. આવા કથાનકોના વાંચનદ્વારા બોધ એક જ તારવવાનો છે કે પ્રત્યેક આત્માએ, આત્મ-કલ્યાણના રાહનો અભ્યાસ ચાલુ રાખવો અને એમાં પ્રગતિ કરવાની તમન્નાને જરા પણ ઢીલી પડવા ન દેવી. આ જાતનો દૃઢતા ધારણ કરનારના પાસા પોખાર થાય છે જ.

મહેલની અગાશીમાં યુવરાજ સાગરદત્ત પોતાની પ્રેયસીઓ સહ સંધ્યાકાળે આકાશ દર્શન કરતા ઊભા છે. વાદળાંઓ જાતજાતના આકારોમાં પલટા ખાતાં-નવનવા રૂપો રચતાં-આવળ કરી રહ્યાં છે. કુદરતના અભ્યાસીને આનંદ પમાડે તેવું દર્શ્ય સર્જાયું છે. એક વાદળ તો બાણે મેઘપર્વત સામે ખડો ન થયો હોય એવું દેખાયું, એકાદ ભાગ પાંડુક શિલા જેવો જણાયો. એ જોતાં જ સાગરદત્તના હૃદયમાં તીર્થંકરના જન્મમંડોત્સવનો પ્રસંગ તાજો થયો, પુનઃ જ્યાં એ તરફ દૃષ્ટિ ફેંકે છે ત્યાં તો વાદળું વિખરાઈ ગયેલું અને કેવળ આસમાની રંગની છાંટ દૃષ્ટિગોચર થઈ ! આ પરિવર્તને સાગરદત્તના વિચારવહેણની દિશા બદલી નાખી ! અનિત્યતા-નશ્વરતા એ ચિંતનનો વિષય થઈ પડ્યો ! સંસારના સર્વ પદાર્થો કારમા સમજાયા ! આ જ્ઞાન એટલું ઝડપથી થયું અને એમાં એવી તો સંગીનતા આવી કે એની સામે રંગીલી રમાઓની એક પણ દલીલ ટકી શકી નહીં. રાજવીના હાથ હેઠા પડ્યા, તે પ્રત્યેક-શુદ્ધ થઈ ચાલી નીકળ્યા. ઉત્કૃષ્ટ સંયમ પાળી કેવળી બન્યા.

શ્રીમાન યશોવિજયજી.

(૪)

(ગતવર્ષ પૃષ્ઠ ૨૨૭ થી શરુ)

લે.-ડૉ. ભગવાનદાસ મનઃસુખલાઈ મહેતા M. B. B. S.

સમાજસુધારક તરીકે—

શ્રીમાન યશોવિજયજી એક પ્રખર આદર્શ સમાજ-સુધારક તરીકે સુપ્રસિદ્ધ છે. એ ખાસ નોંધવા જેવું છે કે તેમનો સુધારો આધુનિકોની જેમ યદ્વાતદ્વા સ્વચ્છંદાનુયાયી નથી, પણ નિર્મલ શાસ્ત્રમાર્ગાનુયાયી ને શુદ્ધ આદર્શવાદી છે. ભગવાને પ્રણીત કરેલા મૂળ આદર્શ માર્ગથી સમાજને ભ્રષ્ટ થયેલો દેખી, ગૃહસ્થોને તેમજ સાધુઓને તેથી વિપરીતપણે-વિમુખપણે વર્તતા નિહાળી, ક્ષુદ્ર નિર્માલ્ય મતમતાંતરોથી અખંડ જૈન સમાજને ખંડખંડ-છિન્નભિન્ન થયેલો ભાળી, તેમનું ભાવનાશીલ સારી અંતર દાઝવાળું હૃદય અત્યંત દ્રવીભૂત થયું હતું—કકળી ઊઠ્યું હતું. એટલે જ તે સમાજનો સડો દૂર કરવાના એકાંત નિર્મલ ઉદ્દેશથી તેઓશ્રીએ ભગવાન સીમંધર પાસે ‘સાડી ત્રણસો’ અને ‘સવાસો ગાથાના’ સ્તવનાદિના વ્યાજથી કરુણ પોકાર પાડ્યો છે કે-હે ભગવન્! આ જિન-શાસનની શી દશા? અને તેના ખંડાને કેવળ નિષ્કારણ કરુણાથી પ્રેરિત થઈ સુષુપ્ત સમાજને કેટલીક વાર સખ્ત શબ્દપ્રહારના ‘ચાળખા’ મારી ઢંઢોળ્યો છે-જાગ્રત કર્યો છે; તથા ગૃહસ્થોને ને સાધુઓ ઉચિત આદર્શ ધર્મ સ્પષ્ટ-પણે સર્વત્ર શાસ્ત્રાધારપૂર્વક મીઠાશથી રજૂ કરી, સમાજને ઘેરી વળેલા કુસાધુઓ ને કુગુરુઓની નીડરપણે સખ્ત ઝાટકણી કાઢી છે. આ ઘણો મોટો વિષય છે અને તે સંપૂર્ણ ઉદ્દેશ્યવા જેટલો અત્રે સમય કે અવકાશ નથી. અત્રે

તો માત્ર તેના નમૂનારૂપ ઉદાહરણો આપી સંતોષ માનીશું.

તેઓશ્રી શ્રી સીમંધરસ્વામીજીને સ્તવતાં વિનંતિ કરે છે કે-હે ભગવન્! કૃપા કરીને મને શુદ્ધ માર્ગ બતાવો! આ ભરતક્ષેત્રના લોકોએ ભગવાન જિનના અનુપમ શાસનના જે હાલહવાલ ક્યાં છે, તે જોઈને મારું હૃદય ચીરાઈ જાય છે, એટલે આપની પાસે પોકાર પાડું છું. આ વર્તમાન દુઃષ્ઠ કાલના અધ-શ્રદ્ધાળુ, ગાડરીઆ પ્રવાહ જેવા, મતાગ્રહી, વક-જડ લોકો કેઈ સારી વાત કહે તો તે સાંભળવાને પણ તૈયાર નથી! તેને કંઈ કહેવું તે અરણ્યમાં પોક મૂકવા જેવું છે! એટલે મારી શાસનદાઝની વરાળ હું આપની પાસે ઠાલવું છું.

બુઓ! કેઈ લોકો સૂત્ર વિરુદ્ધ આચારે ચાલી રહ્યા છે, ને સૂત્ર વિરુદ્ધ બોલી રહ્યા છે. આવા કેઈ જનો એમ કહે છે કે ‘અમે ભગવાનનો માર્ગ રાખીએ છીએ-અમે છીએ તો માર્ગ ચાલે છે!’ આ તે હું કેમ શુદ્ધ માનું? આ લોકો ખોટા-ફૂડ-કપટવાળા આલંબન દેખાડી મુગ્ધ-ભોળા લોકને પાડે છે, ને આસા-ભંગરૂપ કાળું તિલક પોતાના કપાળે ચોડે છે!

“ચાલે સૂત્રવિરુદ્ધાચારે,

ભાળે સૂત્ર વિરુદ્ધ;

એક કહે અમે મારગ રાખું,

તે કેમ માનું શુદ્ધ રે.

જિનજી! વિનતડી અવધારો.

આલંબન ફૂડાં દેખાડી,
મુગધ લોકને પાડે;
આણ્ણભંગ તિલક તે કાળું.
થાપે આપ નિલાડે રે-જિનજી !”

વળી બીજા કોઈ એમ કહે છે કે—“ જેમ ઘણા લોક કરતા હોય તેમ કયે જવું, એમાં શી અર્થા કરવી ? ‘મહાજન ચાલે તે માર્ગ’ કહ્યો છે, ને તેમાં જ આપણને અર્થા-પૂજા પ્રાપ્ત થાય છે.” ત્યારે શ્રી યશોવિજયજી તેનો સણસણતો જવાબ આપે છે કે—

આ જગતમાં અનાર્યોની વસ્તી કરતાં આર્ય લોકની વસ્તી ઘણી ઓછી છે. આર્યમાં પણ જૈન થોડા છે, તે જૈનમાં પણ પરિણત જન-આત્મપરિણામી, સાચા જૈનવથી ભાવિતાત્મા એવા જનો થોડા છે, અને તેમાં પણ શ્રમણ અર્થાત્ સાચા સાધુગુણથી સંપન્ન એવા સંત-જનો થોડા છે, બાકી માથું મુંડાવ્યું છે એવા વેષધારી દ્રવ્યલિંગી સાધુઓ તો ઘણા છે.

“ આર્ય થોડા અનારજ જનથી,
જૈન આર્યમાં થોડા;
તેમાં પણ પરિણત જન થોડા,
શ્રમણ અલપ-બહુ મોડા રે-જિનજી !”

અને તમે જે મહાજન-મહાજન કહો છો, તે તો જિનાસા-જિનશાસન પાળતા હોય તે ‘મહાજન’ છે, બાકી માત્ર મુખે શાસન-શાસનની બાંગ મારતા હોય તે મહાજન નથી. જેની પુઠે ટોળું ચાલતું હોય એવો અજ્ઞાની ભલે ગરબને ચલાવનારો-આચાર્ય કહેવાતો હોય, તો પણ તે મહાજન નથી, એવું ધર્મદાસ ગણીતું વચન વિચારી, મનને ભોળું મ કરો !

“ અજ્ઞાની નવિ હોવે મહાજન.
જો પણ ચલવે ટોળું;

ધર્મદાસ ગણી વચન વિચારી,
મન નવિ કીજે ભોળું રે-જિનજી. ”

ભગવાનની આજ્ઞાએ યથાતથ્યપણે ચાલતો એવો ભલે એક જ સાધુ હોય, એક જ સાધ્વી હોય, એક જ શ્રાવક હોય, એક જ શ્રાવિકા હોય, તો પણ તે આજ્ઞાયુક્તને ‘સંઘ’ નામ ઘટે છે, બાકી તો અસ્થિસંઘાત છે, એમ શ્રી ભદ્રબાહુસ્વામીજીએ આવશ્યકસૂત્રમાં કહ્યું છે; માટે નિજ છંદે-સ્વચ્છંદે ચાલતો હોય તે અજ્ઞાની છે, ને તેની નિશ્ચયે ચાલનારા પણ અજ્ઞાની છે. આવો અજ્ઞાની જો ગરબને ઘણી-રણી થઈ પડી ગરબને ચલાવે તો તે અનંત સંસારી છે. જે ખંડખંડ પંડિત હોય—‘ ઇધર ઉધર કંઈ જાણવાવાળો ’—તે કાંઈ જ્ઞાની નથી, જ્ઞાની તો જે નિશ્ચિત સમય જાણે તે છે, એમ સંમતિસૂત્રમાં સ્પષ્ટ કહ્યું છે. બાકી જો સમયનો-સિદ્ધાંતરૂપ અખંડ વસ્તુનો વિનિશ્ચય ન હોય, તો જેમ જેમ બહુશ્રુત ને બહુજનને સંમત-માનીતો હોય, અને જેમ જેમ ઝાઝા શિષ્યપરિવારથી પરિવરેલો હોય, તેમ તેમ તો તે જનશાસનનો વૈરી છે-હુશ્મન છે.

“ અજ્ઞાની નિજ છંદે ચાલે,
તસ નિશ્ચયે વિહારી;
અજ્ઞાની જો ગરબને ચલવે,
તે તો અનંત સંસારી રે-જિનજી !

“ ખંડખંડ પંડિત જે હોવે,
તે નવિ કહિયે નાણી;
નિશ્ચિત સમય લહે તે નાણી,
સંમતિની સહિનાણી રે-જિનજી !
જિમ જિમ બહુશ્રુત બહુજનસંમત,
બહુ શિષ્યે પરવરિઓ;
તિમ તિમ જિનશાસનનો વયરી,
જો નવિ નિશ્ચય દરિઓ રે-જિનજી.

શ્રીમાન્ યશોવિજયજી

૭૬

ઇત્યાદિ વચનોથી તેઓશ્રીએ લોકોની અંધ-શ્રદ્ધા પર સખત કુદારપ્રહાર કર્યો છે, અને પોતાની પાછળ મોટું ટોળું ચલાવનારા અજ્ઞાની ગચ્છાધિપતિઓને મહાજન માનનારાઓની તથા ખંડખંડ પડિતને જ્ઞાની માનનારાઓની બ્રાંતિ ભાંગી નાંખી છે; તેમજ નિશ્ચય જ્ઞાનથી રહિત-અખંડ વસ્તુતત્ત્વના જ્ઞાનથી રહિત એવા બહુશ્રુત-ઘણા વિદ્વાન્ તથા ઘણા લોકપ્રિય તથા સેકડો શિષ્યોના પરિવારથી પરિવરેલા કહેવાતા ગુરુઓના બાહ્ય ઠાઠમાઠથી ને વાગાડંબરથી અંબઈ જનારા મુગ્ધજનોને તેવા અજ્ઞાનીઓથી લોળવાઈ ન જવાની સ્પષ્ટ ચેતવણી આપી છે.

કોઈ લોકો એમ કહે છે કે-‘લૌચ્યાદિક કષ્ટે કરી અમે ભિક્ષાવૃત્તિ કરીએ છીએ તે મુનિ-માર્ગ છે’ તેનો શ્રી યશોવિજયજી જવાબ આપે છે કે તે માનવું મિથ્યા છે, કારણ કે સાચા મુમુક્ષુપણા વિના-આત્માર્થીપણા વિના જનમનની અનુવૃત્તિએ ચાલવું, જનમનરંજન કરવું, લોકને રૂડું દેખાડવા પ્રવર્તવું, તે માર્ગ હોય નહિ. વળી જો માત્ર કષ્ટે કરીને જ મુનિ-માર્ગ પ્રાપ્ત થઈ જતો હોય, તો બળદ પણુ સારો ગણાવો જોઈએ, કારણ કે તે બાપડો ભાર વહે છે, તડકામાં ભમે છે, ને ગાઢ પ્રહાર ખમે છે! માટે માત્ર બાહ્ય કાયકલેશાદિકથી કાંઈ મુનિપણું આવતું નથી, અને તેવા પુરુષની જે ભિક્ષા છે તે બલહરણી-પૌરુષદ્વી ભિક્ષા છે.

“જે કષ્ટે મુનિ મારગ પાવે.

બળદ થાયે તો સારો;

ભાર વહે જે તાવડે ભમતો.

ખમતો ગાઢ પ્રહારો રે...જિનજી!

લહે પાપ અનુબંધી પાપે,

બલહરણી જન ભિક્ષા;

પૂરવ ભવ વ્રત ખંડન ફલ એ,

પંચ વસ્તુની શિક્ષા રે...જિનજી!

વળી કોઈ એમ કહે છે કે-“અમે લિંગથી તરશું, મુનિનો-સાધુનો વેષ, દ્રવ્યલિંગ અમે ધારણ કર્યું છે તેથી તરશું; અને જૈન લિંગ એ સુંદર છે.” તો તે વાત મિથ્યા છે-ખોટી છે, કારણ કે ગુણ વિના તરાય નહિ, તથા રૂપ મુનિપણાના-સાધુપણાના-નિર્ઘ્રંથપણાના-શ્રમણ-પણાના ગુણ વિના તરાય નહિ-જેમ જીભ વિના તારુ ન તરી શકે તેમ.

“કોઈ કહે અમે લિંગે તરશું,

જૈન લિંગ છે વારુ;

તે મિથ્યા-નવિ ગુણુ વિણુ તરિયે,

જીભ વિણુ ન તરે તારુ રે.

તેમજ કોઈ નાટકીઓ-વેષવિડંબક ખોટો સાધુનો વેષ પહેરીને આવે, તો તેને નમતાં જેમ દોષ છે, તેમ સાધુગુણ રહિત એવા વેષ-વિડંબકને-સાધુવેષની વિડંબના કરનારને બાણીને નમીએ તો: દોષનો પોષ જ છે.

ફટ લિંગ જિમ પ્રગટ વિડંબક,

બાણી નમતાં દોષ;

નિદ્રંદસા બાણીને નમતાં,

તિમજ કહ્યો તસ પોષ રે.

ઇત્યાદિ અનેક પ્રકારે તેઓશ્રીએ સમાજનો સડો સાફ કર્યો છે, લોકોની અંધશ્રદ્ધા ઉડાડી છે અને તેઓને સત્ય શ્રદ્ધા પ્રત્યે દોર્યા છે.

સાથે સાથે તેઓએ સુસાધુઓના-નિર્ઘ્રંથ વીતરાગ મુનીશ્વરોના લક્ષણ સ્પષ્ટપણે બતાવી આદર્શ મુનિપણાની-નિર્ઘ્રંથપણાની ભારોભાર પ્રશંસા કરી છે.

(અપૂર્ણ.)

વર્તમાન સમાચાર.

ગુજરાંવાલામાં ૭૭મો
જન્મ દિવસ મહોત્સવ

પંજાબીસરી આચાર્ય શ્રીમદ્વિજયવલ્લભસૂરી-
શ્વરજી મહારાજનો ૭૭મો જન્મ દિવસ મહોત્સવ
ગુજરાંવાલા (પંજાબ)માં કારે ધામધૂમથી ઉજવાયો.

આ પ્રસંગે ખાસ તૈયાર કરેલ મંડપમાં કવિ
તેજપાલજી, જહેમલના શાયર રહીમદીન,
દેવરાજજી, અમીચંદજી, મગનખાખા અને શ્રી જૈન
ગુરુકુળની અને અમૃતસરની ભજન મંડળી આદિના
ગુરુત્વલિના ભાવવાહી મનોહર ભજનો અને વિવેચનો
થયાં. સુનિશ્રી જનકવિજયજી, પંન્યાસ વિકાસવિજયજી,
પંડિત હંસરાજજી, શાસ્ત્રી પંડિત ગિહારીલાલ ખીંગ્વા,
પંડિત રામાવધજી પંન્યાસ સમુદ્રવિજયજી આદિના
આચાર્યશ્રીજીના જીવન વિષય રોચક-મનોહર ભાષણો
થયા. શ્રી જૈન ગુરુકુળના વિદ્યાર્થીઓના પણ
સુંદર ભાષણો થયાં.

વિહાર

સીયાલકોટ શહેરમાં શ્રી ચાર શાશ્વતા જિનેશ્વર
દેવેનું ગગનચુંબી મંદિર તૈયાર થઇ ગયું છે, તેની
પ્રતિષ્ઠા માગસર શુદ્ધિ પાંચમ શુક્રવારની હોવાથી
આચાર્યશ્રી ગુજરાંવાલાથી કા. વ. ખીજે વિહાર
કરી સીયાલકોટ પધારશે.

આચાર્ય મહારાજશ્રી વિજયકમલસૂરીશ્વરજી
મહારાજની સ્વર્ગવાસતિથિ

આપણી સભા તરફથી પ્રતિ વર્ષની માફક આ
વર્ષે આસો શુદ્ધિ ૧૦ ને જાનિવારના રોજ આ.
મહારાજશ્રી વિજયકમલસૂરીશ્વરજીની સ્વર્ગવાસતિથિ
નિમિત્તે અત્રેના મોટા જિનાલયમાં શ્રી નવપદજીની
પૂજા રાગ-રાગિણી સાથે બહુવવામાં આવી હતી, જે
સમયે જનતાએ સારી સંખ્યામાં લાલ લીધો હતો.

સંઘવી જેચંદલાખ દલીચંદનો સ્વર્ગવાસ

થોડા દિવસનો ગિમારી ભોગવી સિતોતેર
વર્ષની વૃદ્ધવયે કારતક શુદ્ધ ૧ના રોજ શ્રી જેચંદ-
લાખ પંચત્વ પામ્યા છે. ઘણા વર્ષોથી તેઓ કાપડના
કુશળ વ્યાપારી હતા. તેમજ શ્રી ગોધા શહેરના શ્રી
પાર્શ્વનાથ ભગવાનના મંદિરનો વહીવટ પણ તેઓ
પ્રમાણિકપણે કરતા હતા. ધર્મશ્રદ્ધાળુ અને મિલન-
સાર હતા. આ સભાના તેઓ લાઇફ મેમ્બર હતા.
તેમના સ્વર્ગવાસથી એક શ્રદ્ધાળુ સભ્યની ખોટ પડી
છે. તેઓના પવિત્ર આત્માને અનંત શાંતિ પ્રાપ્ત
થાઓ તેમ પરમાત્માની પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

સંઘવી અમરચંદ ધનજીનો સ્વર્ગવાસ.

થોડા વખતની માંદગી ભોગવી લાખ અમરચંદ
સંઘવી તા. ૩૧-૧૦-૪૬ ગુરુવારના રોજ પંચત્વ
પામ્યા છે. તેઓ આ સભાના ઘણા વર્ષોથી લાઇફ-
મેમ્બર હતા. અને આ સભા ઉપર તેઓ ખાસ
પ્રેમ ધરાવતા હતા. તેઓના સ્વર્ગવાસથી એક
ધર્મપ્રેમી સભ્યની ખોટ પડી છે. તેઓના પવિત્ર
આત્માને અખંડ શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ તેમ પરમાત્માની
પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

શેઠ દુર્લભદાસ મૂળચંદનો સ્વર્ગવાસ.

લાખ દુર્લભદાસ થોડા દિવસની માંદગી ભોગવી
આસો વદ સાતમના રોજ પંચત્વ પામ્યા છે. તેઓશ્રી
રેશમી કાપડના નિષ્ણાત વ્યાપારી હતા. તેઓએ
મુંબમ્મમાં ઘણા વર્ષોથી ઉપરોક્ત વ્યાપાર શરૂ કરી
આર્થિક સંપત્તિ સારી ઉપાજાઈ કરી હતી. મુંબમ્મ
ગોધારી દવાખાના, શ્રી ગોડીજીપાર્શ્વનાથ જૈન મંદિરની
કમીટીના એક સભ્ય હોવા સાથે શ્રી ગોહીલવાડ
વીશ્વાશ્રીમાળી જ્ઞાતિના અગ્રેસર પણ હતા. તેઓ
મિલનસાર અને ધર્મપ્રેમી હતા. કેટલાક વર્ષોથી
તેઓશ્રી આ સભાના લાઇફ મેમ્બર હતા. તેઓના
સ્વર્ગવાસથી એક વ્યવહારકુશળ યંધુની ખોટ પડી
છે. તેઓના પવિત્ર આત્માને શાંતિ પ્રાપ્ત થાઓ
એમ પરમાત્માની પ્રાર્થના કરીએ છીએ.

તે પછી છપાતાં શ્રી પાર્શ્વનાથ પ્રભુ ચરિત્ર તથા શ્રી વસુદેવ હિંદી બે ભાગ મળી ત્રણ ગ્રંથો એક હજાર પાનાના મોટા ગ્રંથો. તે પછી કથારત્નકોષ, શ્રી શાંતિનાથ પ્રભુ ચરિત્ર સચિત્ર સુમારે ૮૦૦ પાનાના ગ્રંથો છપાય છે તે બેટ મળશે. જેમ જેમ નવા નવા ગ્રંથો છપાતા જશે તેમ તેમ રૂ. ૧૦૧) એકસોએક આપી નવા લાઇફ મેમ્બર થનારને પણ બેટ મળશે. એાછામાં એાછા આઠથી દશ રૂપીઆના કિંમતના દરેક વખતના ગ્રંથોની કિંમત મુદ્દત થવા જાય છે. આ આર્થિક દૃષ્ટિએ પણ સારામાં સારો લાભ લેવાય છે અને વાંચી આત્મિક આનંદ પણ મેળવાય છે. નીચેના હાલમાં આપવાના તૈયાર થયેલા બે ગ્રંથો માત્ર માગશર માસ સુધીમાં નવા થનારા લાઇફ મેમ્બરોને માત્ર તે લાભ મળી શકશે.

(એકાવત રૂપીયા આપી બીજા વર્ગમાં લાઇફ મેમ્બર થનારને તે દરેક ગ્રંથની કિંમતમાંથી બે રૂપીઆ બેટના મજરે આપી આઠીની રકમ તેમની પાસેથી લઇ તેમને પણ બેટ આપવામાં આવે છે.)

૧. શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર. { બેટના બે સુંદર ગ્રંથો } ૨. શ્રી મહાવીર પ્રભુના છપાઈ ગયેલ છે. યુગની મહાદેવીઓ.

અમારા માનવતા પેદાન સાહેબો અને લાઇફ મેમ્બરોને ધારા પ્રમાણે બે સુંદર ગ્રંથો બેટ આપવા માટે છપાઈ ગયેલ છે. સુંદર ચિત્રો અને આકર્ષક કવર એક્ટવાળું મજબૂત બાઈન્ડિંગનું કામ શરૂ કરવામાં આવેલ છે. સખ્ત મોંઘવારી, વધતા જતા ભાવો, છતાં આ સભા પોતાના સભાસદોને સુંદર ગ્રંથો છપાવી બેટ આપે છે, જે રીતે કોઈ પણ અન્ય જૈન સંસ્થા તે પ્રમાણે આપી શકતી નહિ હોવાથી આ સભામાં દર માસે પેટ્રોન તથા સભાસદોની વૃદ્ધિ થતી જાય છે. નવા થનારા સભાસદોને પણ આ ગ્રંથો લાભ મળશે. બંને ગ્રંથો ઘણા જ સુંદર, પઠનપાઠન કરવા જેવા છે. બાઈન્ડિંગ વગેરેને લગતી વસ્તુઓ મળવાની ઢીલ થતા એક માસ પછી પ્રગટ થશે.

૧. શ્રી સંઘપતિ ચરિત્ર (શ્રી ઉદયપ્રભાચાર્યકૃત)—ગ્રંથ જેમાં પ્રભાવનાતું સ્વરૂપ, સંઘ તથા શ્રી શત્રુંજય તીર્થ માહાત્મ્ય, સંઘ સાથે વિધિવિધાનપૂર્વક, શ્રી વસ્તુપાળે કરેલી શ્રી શત્રુંજય ગિરિનાર તીર્થની યાત્રાનું વાંચવા લાયક વર્ણન, શ્રી આદિનાથ પ્રભુ તથા શ્રી નેમનાથ પ્રભુનાં ચરિત્રો, શ્રી જંઞુકુમાર કેવળીનું વર્ણન, શ્રી ભરત ચક્રવર્તી તથા શ્રી કૃષ્ણ વાસુદેવની સુંદર કથા, મહાતપસ્વી યુગબાહુ તથા પ્રભુમ્ન કુમારના વૃત્તાંતો, બીજા અનેક અંતર્ગત કથાઓ. છેવટે વસ્તુપાળે શત્રુંજય પર કરેલ મહોત્સવ અને અપૂર્વ દેવભક્તિનું વર્ણન આપી પૂર્વાચાર્ય મહારાજે ગ્રંથ સંપૂર્ણ કર્યો છે. ઘણી ઘણી નવી નવી હકીકતો વાચકને જાણવા મળે છે. આ ગ્રંથ શ્રી સંઘપતિ રાવબહાદુર શેઠ જીવતલાલભાઈ પ્રતાપશીએ આપેલ આર્થિક સહાયવડે છપાય છે.

ઘણી થોડી નકલો સીલીકે છે.

૨. શ્રી મહાવીર પ્રભુના યુગની મહાદેવીઓ—સતીઓના સુંદર ચરિત્રો, સિદ્ધહસ્ત લેખક ભાઈ મુશીલે ઘણા જ પ્રયત્નપૂર્વક સંશોધન કરી લખેલા છે. આ સભા તરફથી ૧—સતી ચરિત્ર ૨—સુરસુંદરી ચરિત્ર ૩—અપકમાલા ચરિત્ર એ ત્રણ ગ્રંથો સ્ત્રી ઉપયોગી પ્રકટ થયા છે. આ ગ્રંથો તે માટે ચોથો છે. આમાં કેટલાક ચરિત્રો પૂર્વે અપ્રકટ છે છતાં મનન કરવા જેવા છે. દરેક સતી ચરિત્રની શરૂઆતમાં રેખાચિત્રો આપવામાં આવેલ છે. કવર જેકેટ સાથે સુંદર મજબૂત બાઈન્ડિંગવડે તૈયાર થઈ ગયેલ છે. કિં. રૂ. ૪-૮-૦ પોસ્ટેજ જુદું.

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા—ભાવનગર.

Reg. No. B. 431

તીર્થંકર ભગવાન અને આદર્શ મહાન પુરુષોનાં ચરિત્રો.

નીચેના તીર્થંકર ભગવાન અને સત્ત્વશાળી મહાપુરુષોના ચરિત્રોની ઘણી થોડી નકલ બાકી છે.
ફરી હપાય તેમ નથી. જલદી મંગાવો.

૧ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભાગ ૨	શ. ૨-૮-૦	૮ શ્રી દાન પ્રદીપ	શ. ૩-૦-૦
૨ સુમુખ નૃપાદિ કથાઓ	શ. ૧-૦-૦	૯ ધર્મરત્ન પ્રકરણ	૧-૦-૦
૩ જૈન નરરત્ન ભામાશાહ	શ. ૨-૦-૦	૧૦ શ્રી શત્રુજય પદ્મભો ઉદ્ધાર	
૪ શ્રી પૃથ્વીકુમાર ચરિત્ર	શ. ૧-૦-૦	સમરાશાહનું ચરિત્ર	શ. ૦-૪-૦
૫ મહારાગ્ન આરવેલ	શ. ૦ ૧૨-૦	૧૧ શ્રી શત્રુજયનો સેવકભો ઉદ્ધાર	
૬ શ્રી વિજયનંદચરિત્ર	શ. ૦-૮-૦	શ્રી કર્માશાહનું ચરિત્ર	શ. ૦-૪-૦
૭ શ્રી પંચમેશ્વી ગુણરત્નભાગ	શ. ૧-૮-૦		

હપાતા ગ્રંથો—(ભાષાંતર)

- ૧ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર.
૨ શ્રી વસુદેવ હિંદી.

હપાતા મૂળ ગ્રંથો.

- ૧ બદલ રૂપસૂત્ર હોડો ભાગ.

૨ શ્રી ત્રિષ્ટિ શક્તાકા પુરુષ ચરિત્ર ૨-૪-૫ પર્વ

હપાવવાના અનુવાદોનાં ગ્રંથો.

- ૧ શ્રી શાંતિનાથ ચરિત્ર
૨ શ્રી કથારત્ન દ્રાપ ગ્રંથ.
૩ શ્રી દમયંતી ચરિત્ર.

જૈન ઐતિહાસિક ગુજરાત કાવ્ય સંચય.

(સંપાદક અને સંપાદક શ્રી જિનવિજયજી સાહેબ, આચાર્ય, ગુજરાત પુરાતત્ત્વ મંદિર)

શ્રી જૈન શાસનની ઉભતિ કરનારા આચાર્યો, સાધુઓ, સાધ્વીઓ અને મુદ્રસ્થાના જીવન ચરિત્ર સૌરભને પ્રસરાવનારા પ્રાચીન ગુજરાતી ભાષામાં રચાયેલ પ્રામાણિક, ઐતિહાસિક પ્રણયો કાવ્યો અને રાસોનો સંગ્રહ આ ગ્રંથમાં આવેલો છે. આ ગ્રંથમાં એકત્રીશ વ્યક્તિના તેત્રીશ કાવ્યોનો સંચય-ગુજરાતી રાસોનું સંશોધન કાર્ય સંપાદક મહાશયે કરેલ છે; તેમજ પાછળના ફેટલાક રાસો વગેરેનું શ્રી મોહનલાલ દલીચંદ દેશાઈ બી. એ. એલ.એલ. બી. તેમજ વકીલ કેશવલાલ પ્રેમચંદ મોદી બી. એ. એલ.એલ. બી. એ ઉપોદ્ધાત પરિશિષ્ટો અને ફેટલાક રાસોનું છોટાલાલ મગનલાલ શાહ અને પંડિત લાલચંદ ભગવાનદાસ ગાંધી વગેરે સાક્ષરોએ સંપાદન કાર્ય કરેલ છે.

તેનો રચના કાળ યૌદ્ધમાં સૈકાથી પ્રારંભી ત્રીસમા સૈકાના પ્રથમ ચરણ સુધી સાઝા ચાર સૈકાનો છે, તે સૈકાઓનું ભાષા સ્વરૂપ, ધાર્મિક, સમાજ રાજનૈય વ્યવસ્થા, રીતરીવાજો, આચારવચાર અને તે તે સમયના લોકોની ગતિનું લક્ષ્યિંદુ એ દરેકને લગતી સત્ય પ્રમાણિક બધી માહિતિઓ આ ગ્રંથમાં આપવામાં આવેલી છે.

આ ગ્રંથમાં કાવ્યો, તથા રાસોનો ગુજરાતી ભાષામાં સાર, કર્તા મહાશયો કયા કયા ગ્રન્થના હતા, તે તેમજ તેઓશ્રીના ગ્રન્થોના નામો, મુદ્રસ્થાના નામો, તમામ મહાશયોના સ્થળો, સંપત્તિ સાથે આપી આ કાવ્ય સાહિત્યની સુંદર અને સરલ ઉપયોગી રચના બનાવી છે, ૫૦૦ પાંચસો પાનિ કરતાં વધારે છે. કિંમત રૂ. ૨-૧૨-૦ પોસ્ટેજ અલગ.

મુદ્રક : શાહ ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ : શ્રી મહોદય પ્રિન્ટિંગ પ્રેસ : દાણાપીઠ-ભાવનગર.